"Străjerule, cât mai este din noapte?"
Isaia 21.11

Anul IV — Noembrie 1935 — No. 11

Conţinutul:

Mulţimea mare de oameni 169

Mulţimea mare de oameni 171

Prizonieri 178

Apare odată pe lună
Editori:
SOCIETATEA DE BIBLIE
ŞI TRACTATE M. D. I.
Soc. Anonimă de Editură.
Str. Crişana No. 33, Bucureşti 2

©W.T.B.T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ŞI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMĂ

Str. Crişana No. 33 Bucureşti 2

(Traducerea acestei reviste, apare în mai multe limbi).

„Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova, şi mare va fi pacea fiilor tăi". — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului şi al pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creaţiunii sale şi agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ, şi că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect şi pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voinţa legea lui Dumnezeu şi astfel a căzut sub sentinţa de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii s'au născut ca păcătoşi şi n'au niciun drept la viaţă.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; c'a suferit moartea pentru a procura preţul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morţi, s'a înălţat la cer şi că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură şi de orice nume şi l-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAŢIUNEA LUI IEHOVA se numeşte Sion şi că Isus Cristos este funcţionarul principal şi Regele căruia îi aparţine dreptul de a domni peste lume; că urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi şi că au datoria şi privilegiul să deie mărturie despre supremaţia lui Iehova şi să proclame hotărîrile sale aşa cum sunt exprimate în Biblie; şi că ei trebue să ducă fructele împărăţiei tuturor acelora care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârşit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a aşezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer şi fundează acum împărăţia lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL şi binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăţia lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizaţiunii lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe pământ; că toţi cei cari în împărăţie se vor supune legilor sale vor fi restatorniciţi şi vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu şi hotărîrile sale, aşa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea pregăteşte pentru cetitorii săi un studiu sistematic al Bibliei şi oferă şi altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ţine strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituţiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăţiei sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conţinutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă şi coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă:

România: . . . . . Str. Crişiana 33, *Bucureşti 2*

Cehoslovacia: . . . Tylova ul. 16. *Praha-Smichov*

Iugoslavia: . . . . . Visegradska ul. 15, *Belgrad*

Franţa: . . . . 129, Faubourg Poissonnière, *Paris IX*

Belgia: . . . . 66, rue de l'Intendant, *Bruxelles*

Statele-Unite: . . . 117 Adams Street, *Brooklyn, N. Y.*

Canada: . . . . 38-40 Irwin Ave., *Toronto, 5, Ont.*

Australia: . . . 7 Beresford Rd., *Strathfield, N. S. W.*

Vă rugăm să vă adresaţi totdeauna la Societate.

Preţul abonamentului anual

România:	Lei	120.—
Pentru străinătate	Lei	150.—
Cehoslovacia:	Coroane	24.—
Franţa:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.50

APEL

Pentru lucrătorii pionieri permanenţi este nevoie de îmbrăcăminte călduroasă pentru iarnă. Ei trebue să înainteze cu adevărul în timpul frigului şi prin multe atacuri ale duşmanului, ca să-şi poată duce la îndeplinire lucrul încredinţat. De acum înainte sunt rugaţi fraţii cari sunt pantofari, croitori, blănari, cei ce pregătesc lingerie, albituri de pat şi pături de lână, precum şi toţi aceia cari au posibilitatea de-a da ceva fel de îmbrăcăminte, să le trimită la Societate. Pot să fie şi puţin uzate, numai să fie bune. In multe locuri se pot vedea covoare călduroase atârnate de pereţi ca podoabe, pe când lucrători pionieri n'au cu ce să se acopere. Dacă dorim seceriş frumos şi bogat, atunci prima dată trebue să semănăm, deoarece fiecare ce seamănă aceea va secera. Galateni 6:7—10. Cu puteri unite să facem tot lucrul bun, pe care-l putem numai face spre lauda lui Dumnezeu.

Societatea de Biblie.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

REVISTA LUNARA

Bucureşti 2 | Noemvrie 1935 | No. 11

MULŢIMEA MARE DE OAMENI

„După aceea am privit, şi iată o mulţime mare de oameni, pe care nimenea n'ar fi putut-o număra, din toate seminţiile, şi neamurile, şi popoarele şi limbile, stătea înaintea tronului şi înaintea Mielului în haine albe şi cu ramuri de finic în mânile lor... Cine sunt aceştia... şi de unde au venit?" — Apocalips 7:9, 13.

PARTEA I-a

42 Dacă oamenii află ceva ce este spre marele lor folos, de abia se pot opri de a nu-şi arăta bucuria. Nici o veste bună n'ar putea face pe om mai fericit ca vestea că s'au luat măsuri pentru scăparea sau mântuirea lui. Lucrul acesta este arătat prin starea sufletească a mulţimii mari de oameni care stau înaintea tronului cu ramuri de finic în mână şi şi prin lucrurile pe cari le văd în timp ce stau acolo. Ioan a scris cu privire la aceasta: „Şi strigau cu glas tare, şi ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!" — Apocalips 7:10.

43 Mulţimea mare de oameni strigă cu mare bucurie întocmai ca mulţimea mare de oameni în timpul punerii pietrei unghiulare a lui Dumnezeu în mic când a intrat Isus în Ierusalim. Când oamenii binevoitori de pe pământ află că Regele dreptăţii a sosit şi că Dumnezeu s'a îngrijit de mântuirea lor prin sângele lui Christos Isus şi prin împărăţia sa şi că nu există niciun alt mijloc pentru mântuire, proclamă lauda lui Iehova, autorul mântuirii, şi se consacrează serviciului său. Oamenii de bine de pe pământ, care aud astăzi adevărul, nu rămân muţi ci se unesc cu martorii lui Iehova, cu rămăşiţa, în vestirea cu energie a mesajului împărăţiei. Ei au primit vestea bună pe care au auzit-o din gura martorilor lui Iehova; aceşti martori la porunca Domnului, a Regelui lor, au adus vestea bună clasei „oilor" şi i-au avertizat: „Cine aude, să zică: Vino!" (Apocalips 22:17) La această invitare clasa oilor sau Ionadab zice celorlalţi: ‚Veniţi şi învăţaţi să cunoaşteţi singura cale a mântuirii!' Aceasta este arătat şi prin cuvintele din Apocalips 7:10 unde mulţimea mare de oameni zice altora: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!"

44 Când Isus în anul 33 după Christos a intrat călare în Ierusalim, atunci mulţimea mare de oameni a strigat următoarele cuvinte scrise dinainte ale Psalmului sau ale cântării: „Mântuieşte, Doamne, te rugăm! Dă izbândă, Doamne, te rugăm!" (Psalm 118:25) Ei au strigat: „Osana Fiul lui David!" Cuvântul evreiesc „hosanna" înseamnă „mântuieşte, te rugăm", şi acesta este limbajul din Psalmul 118:25. In mod asemănător, când Christos Isus, piatra unghiulară principală a organizaţiunii lui Iehova este pusă în împlinirea în mare sau completă în Sion, urmaşii săi credincioşi încep să strige: „Deschideţi-mi porţile neprihănirii [alte traduceri: dreptăţii], ca să intru şi să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniţi [alte trad.: drepţi]. Te laud, pentrucă m'ai ascultat, pentrucă m'ai mântuit. Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri. Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm şi să ne veselim în ea! Mântuieşte, Doamne, te rugăm! Dă izbândă, Doamne, te rugăm! Binecuvântat să fie cel ce vine în numele Domnului! Vă binecuvântăm din casa Domnului." (Psalm 118 vers. 19—26) De atunci încoace oamenii binevoitori, clasa oilor, Ionadabii, care sunt acuma pe pământ şi au auzit strigarea plină de bucurie a martorilor lui Iehova, au primit această veste binecuvântată şi au strigat-o şi ei mai departe pentruca şi alţii să o audă.

45 „Mântuirea" consistă în justificarea numelui lui Iehova şi a Cuvântului său şi aduce mântuire acelora care-şi păzesc neprihănirea faţă de el şi preamăresc numele său sfânt. Nu există niciun alt mijloc de mântuire, şi de această mântuire au parte aceia care primesc din inimă mijlocul lui Iehova spre mântuirea lor. (Faptele Apostolilor 4:11, 12) Diavolul înşeală pe oameni şi-i întoarce dela Dumnezeu şi pune pe planul întâiu pe instrumentele sale care susţin că poporul va avea parte de mântuire prin ei. O pildă izbitoare despre aceasta este înălţarea unui anumit Hitler în Germania. El dă porunca că fiecare trebue să salute cu „Heil Hitler!", ceeace în limba română înseamnă „Mântuire prin Hitler" sau „Hitler este aducătorul de mântuire". Toţi însă, care au credinţă în Dumnezeu, ştiu că nici Hitler, nici Mussolini, nici planul NRA (NRA = National Recovery Act, adică legea pentru restabilirea naţională) şi nici o altă creatură nu poate aduce mântuire oamenilor. Cei ce au credinţă în Dumnezeu şi Christos Isus şi au luat atitudine în favoarea lui Dumnezeu şi a împărăţiei sale, recunosc, mărturisesc şi salută tare prin modul lor de a lucra pe Iehova ca Mântuitorul lor, şi că mântuirea lui este adusă Christos Isus. Aceştia sunt reprezentanţi în darea seamă a Apocalipsului zicând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru [Iehova], care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului [Christos Isus]!" Toţi aceştia strigă deci: „Mântuire prin Iehova şi Christos!" Ei nu strigă „Mântuire prin Hitler!" sau printr'o altă creatură; ei nici n'ar putea să fie credincioşi lui Iehova Dumnezeu dacă ar striga vreunei creaturi „mântuire", deoarece nici o creatură n'are vreo putere de mântuire. Oamenii binevoitori recunosc şi mărturisesc acum cu bucurie pe Iehova ca Regele veşnic şi Cel Prea Inalt, şi că Iehova şi Christos Isus, Regele său uns, formează împreună „înaltele stăpâniri", căror stăpâniri trebue să le fie supuse toate persoanele care voiesc să primească viaţă. Oamenii binevoitori aud şi cred că împărăţia lui Dumnezeu sub domnia lui Christos a sosit şi că Iehova guvernează, şi strigă după cum este scris: „Domnul împărăţeşte: să se veselească pământul, şi să se bucure ostroavele cele multe!" (Psalm 97:1) Aceasta corespunde strigării mulţimii mari de oameni din 33 după Christos; şi acum strigă mulţimea mare din prezent: ‚Mântuirea a sosit; mântuieşte acum te rugăm, trimite bună stare, prosperitate, te rugăm!' — Aceştia atribue lucrul mântuirii sau justificării lui Dumnezeu marelui său Justificator Christos Isus. Mielul lui Dumnezeu, care şade pe tronul pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru el, şi ei recunosc că mântuirea lor vine dela Iehova prin Christos Isus şi nu dintr'un alt loc sau isvor. Faptele care au avut loc în cursul celor cinci ani din urmă dovedesc definitiv că gloata mare se compune din creaturi omeneşti care aud vestea despre împărăţia lui Dumnezeu sub Christos, o primesc şi se bucură de ea. Ramurile de finic în mâinile lor zic de fapt: „Noi salutăm pe Regele şi Mântuitorul nostru, noi îi suntem supuşi şi devotaţi. Mântuirea noastră vine dela el, dela Im-

păratul veşniciei Iehova şi prin Christos Isus, Stăpânitorul său uns al lumii". — Ei mărturisesc înaintea tuturor că ei sunt pe partea Domnului.

Adunarea templului

46 In acest loc al dării de seamă din Apocalips şapte despre vedenia pe care a avut-o Ioan, apare o adunare compusă din unii ca aceia care sunt consacraţi pe deplin lui Iehova. Să se observe cine sunt prezenţi în această adunare: „Şi toţi îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor şi împrejurul celor patru făpturi vii. Şi s'au aruncat cu feţele la pământ în faţa scaunului de domnie, şi s'au închinat lui Dumnezeu". (Apocalips 7:11) Christos Isus Mielul lui Dumnezeu şade pe tronul său al măririi. El a ocupat această poziţiune înaltă prin împuternicirea lui Iehova în anul 1914; adunarea în templu a avut însă loc trei ani şi jumătate mai târziu când a venit la judecată. In jurul tronului stau toţi îngerii sfinţi după cum arată tabloul din Apocalips. Aceasta trebue să se refereasca la acelaş timp pe care l-a descris Iuda: „Şi pentru ei a proorocit Enoh, al şaptelea patriarh dela Adam, când a zis: Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, şi de toate cuvintele de ocară, pe cari le-au rostit împotriva Lui aceşti păcătoşi nelegiuiţi". (Iuda 14, 15). Aceasta marchează timpul arătării Domnului Isus în templu pentru judecată. Moise a profetizat despre acelaş lucru când a zis: „Domnul a venit... din mijlocul zecilor de mii de sfinţi [alte trad.: cu zecile de mii de sfinţi ai săi]". (Deuteronomul 33:2) Aceşti îngeri sfinţi au fost adunaţi pentru serviciul lui Iehova şi al lui Christos Isus, şi tabloul din Apocalips arată că aceasta s'a făcut în timpul venirii Domnului Isus în templu, ceeace este dovedit mai departe prin cuvintele următoare ale lui Isus: „Când va veni Fiul omului în slava sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei sale". (Matei 25:31) Acesta este scaunul de judecată al lui Iehova şi pe el şade Christos Isus ca preşedinte al justiţiei pentru a rosti judecăţi. Descriind apostolul Pavel acelaş lucru, zice: „V'aţi apropiat de... adunarea în sărbătoare... şi de Dumnezeu Judecătorul tuturor... şi de Isus". (Evrei 12:22—24) Judecata în templu începe cu însăşi casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17; Maleahi 3:3) Prin aceste texte ale Scripturii timpul este fixat definitiv, şi aceasta dovedeşte peste orice îndoială că mulţimea mare de oameni din Apocalips 7:9 se arată numai după venirea lui Christos Isus la templu; aceasta n'ar fi fost cu putinţă înainte de 1918 şi s'a întâmplat de fapt numai mai târziu şi după vărsarea spiritului sfânt peste întreagă clasa servului lui Dumnezeu. — Faptele Apostolilor 2:17, 18.

47 Să se observe că Apocalips 7:9 descriind mulţimea mare de oameni declară: „Stătea înaintea tronului şi înaintea Mielului", în timp ce descrierea dată în Apocalips 7:11 a adunării celei templului zice: „Toţi îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie". După cum este arătat în Apocalips 4:4, adunarea templului cuprinde pe îngerii sfinţi, pe bătrâni şi pe cele patru fapturi vii: „Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci şi patru de scaune de domnie; şi pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci şi patru de bătrâni, îmbrăcaţi în haine albe; şi pe capete aveau cununi de aur". Apocalips 4:4.

48 Aceşti „douăzeci şi patru de bătrâni" cuprind pe toţi servitorii capabili ai legământului celui nou (2 Corinteni 3:6), şi în aceştia este cuprinsă şi rămăşiţa, adică clasa martorilor lui Iehova: deoarece ei au ajuns la maturitate în Christos şi au devenit de fapt bătrâni. Nimeni nu poate aparţinea la această clasă de bătrâni atâta timp până când n'a crescut în Christos şi la maturitate şi până când n'a devenit astfel de fapt un bătrân. — Efeseni 4:11—13.

49 Acest timp este fixat prin curăţirea templului, şi poporul lui Dumnezeu a recunoscut de curând prima dată că aceasta s'a întâmplat în anul 1932. Acum Iehova le permite să înţeleagă însemnarea adevărată a mulţimii mari de oameni sau a gloatei mari, după unele traduceri de Biblie. Aceşti bătrâni sunt arătaţi stând cu Christos Isus, deoarece ei sunt fraţii săi. (Evrei 2:11) Aceşti bătrâni sunt prin urmare „trimeşii împuterniciţi ai lui Christos". (2 Corinteni 5:20; Efeseni 6:20) Acest tablou arată aşa dar pe cei 144.000 ca participanţi la adunare, şi această adunare n'a putut avea loc înainte de venirea Domnului la templu; prin urmare mulţimea mare de oameni numai după timpul acesta a putut veni în existenţă.

50 Vedenia descopere şi organizaţiunea universală a lui Iehova, un pătrat în ceeace priveşte proporţiunea şi care se compune din patru făpturi vii, care toate sprijinesc pe Iehova şi sunt cu totul potrivnice organizaţiunii lui Satan, şi aceasta este exprimat prin cuvintele: „Cele patru făpturi vii" (Apocalips 7:11); „pline cu ochi pe dinainte şi pe dinapoi". (Apocalips 4:6) Iehova şi Christos Isus sunt în mijlocul tronului şi cele patru creaturi vii, reprezentând pe organizaţiunea universală a lui Iehova, sunt împrejurul tronului. (Vezi „lumină", volumul întâiu, pagina 57, în englezeşte) Organizaţiunea lui Iehova, care se arată rămăşiţei, este unul dintre cele „două semne mari în cer" (Apocalips 12:1), şi este tocmai contrarul celuilalt semn mare, care reprezintă pe organizaţiunea Diavolului. Aceste două semne mari apar pentru prima dată la naşterea împărăţiei, ele însă au fost văzute sau înţelese de poporul credincios al lui Iehova de pe pământ pentru prima oară cam în anul 1924; şi acum după ce au trecut mai mult de zece ani de atunci înţelegem însemnarea biblică a mulţimii mari de oameni. Membri acestei mulţimi mari de oameni trebue să primească mai întâiu câteva lămuriri, pentru a putea cunoaşte pe cele două organizaţiuni mari reprezentate prin semne, înainte de a se putea hotărî pentru una sau pentru alta; şi aceasta face sigur faptul că mulţimea mare de oameni n'a putut veni în existenţă înainte de arătarea Domnului în templu; numai după aceea primesc „celelalte oi" lămurire prin gura martorilor lui Iehova. Când această clasă a oilor este lămurită sau luminată, ia loc pe partea lui Iehova şi a Regelui său şi la învitarea mai marelui Iehu se urcă în „car" adică în organizaţiunea lui Iehova, şi astfel merg ei împreună cu martorii lui Iehova. Lucrul acesta este adeverit mai departe prin tabloul profetic în care Iehu întinde mâna lui Ionadab şi-i ajută să se urce în car şi în care Ionadab însoţeşte pe Iehu în călătoria pentru justificarea numelui lui Iehova. In împlinirea acestui tablou Domnul Isus Christos în templu învită pe clasa Ionadab în organizaţiunea sa şi o conduce pe calea spre privelişte justificării numelui lui Iehova.

51 Vedenia despre adunarea în templu arată toţi îngerii şi toţi bătrânii şi toate făpturile vii, adică întreagă organizaţiunea lui Iehova, aducând laudă şi închinăciune Domnului Dumnezeu. „Şi s'au aruncat cu feţele la pământ în faţa scaunului de domnie, şi s'au închinat lui Dumnezeu". Aceasta este în armonie deplină cu declaraţiunea din Apocalips patru, unde se spune că cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni „căzeau înaintea Celui ce şedea pe scaunul de domnie, şi se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor". (Apocalips 4:8—10) Ei fac aceasta fără să ţie seamă de nici o împotrivire, şi nici nu întreabă pe nici o creatură sau vreo parte a organizaţiunii lui Satan cum trebue să se închine lui Dumnezeu şi când să facă aceasta, ci toţi membrii organizaţiunii lui Iehova se închină lui Dumnezeu şi-l slujesc în conformitate cu poruncile sale. In chipul acesta se poate vedea iarăşi din nou că s'ar lucra cu totul împotriva voinţei lui Dumnezeu dacă s'ar cere dela vreun funcţionar de al organizaţiunii lumeşti o licenţă sau o permisiune pentru a putea predica evanghelia. Toţi credincioşii aceştia ai lui Iehova au decis chestiunea cui voiesc să se închine şi pe cine voiesc să slujească odată şi pentru totdeauna, şi de aceea se închină lui Dumnezeu în spirit şi în adevăr. Aceşti martori ai lui Iehova aduc acum oamenilor de bine mărturia sau „rodul împărăţiei", şi aceştia din urmă recu-

nosc privilegiul lor de a se pune pe partea lui Iehova şi de a-I preamări şi sluji, şi ei şi fac lucrul acesta.

52 Dacă această concluziune este justă, şi anume că mulţimea mare de oameni nu este o ceată spirituală sau cerească, ci este compusă din oameni binevoitori sau de bine care trăiesc acuma pe pământ, adică din clasa oilor sau din Ionadabi, (care clasă dela venirea Domnului la templu a primit o cunoştinţă oarecare a adevărului şi s'a pus pe partea lui Iehova şi a împărăţiei sale), atunci pentruce sunt arătaţi în acest loc, după cum declară Apocalips 7:11, îngerii lui Dumnezeu şi întreagă organizaţiunea universală, închinându-se lui Iehova; şi ce legătură are eventual această închinăciune cu mulţimea mare de oameni? Această întrebare importantă va fi examinată în numărul următor al revistei.

(Urmează)

Întrebări pentru studiu

Alin. 42—45. Aseamănă evenimentele sau întâmplările raportate în Matei 21:8, 9 şi strigătul de bucurie de acolo cu starea lucrurilor corespunzătoare din timpul prezent în împlinirea lui Matei 21:9 şi Apocalips 7:10. Din ce constă mântuirea amintită aci? Arată în această legătură cum a înşelat Diavolul poporul prin instrumentele sale şi descrie poziţiunea ocupată de oamenii binevoitori care au fost recunoscuţi acum ca mulţimea mare de oameni?

Alin. 46—50. Explică cu ajutorul textelor biblice corespunzătoare Apocalips 7:11. Ce legătură are aceasta cu faptul că mulţimea mare de oameni s'a arătat numai după un oarecare timp după venirea Domnului Isus în templu? Arată motivul pentruce a fost văzută şi înţeleasă ea numai după aceea.

Alin. 51. Arată armonia dintre Apocalips 7:9 şi 4:8—10 şi însemnarea pe care o are pentru rămăşiţă şi mulţimea mare de oameni declaraţiunea că întreagă organizaţiunea lui Dumnezeu se închină lui Iehova care trăieşte din vecinicie în vecinicie.

Alin. 52. Ce altă întrebare importantă se naşte aci pentru a fi examinată?

(W. T. din 1 August 1935).

MULŢIMEA MARE DE OAMENI

„Doamne, i-am răspuns eu, tu ştii. Şi el mi-a zis: Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sângele Mielului". — Apocalips 7:14.

PARTEA II-a

IEHOVA a ales un popor pentru numele său, şi legea sa dată lui sună: „Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta". (Deuteronomul 6:4, 5) „Aceasta este cea dintâi, şi cea mai mare poruncă", declară Isus Christos. (Matei 22:37, 38) Dumnezeu nu se schimbă, şi legea sa de asemenea este neschimbătoare. (Maleahi 3:6) Din aceasta trebue să se tragă concluziunea definitivă că această lege sau regulă de acţiune priveşte pe fiecare creatură, căreia Iehova îi dă viaţă veşnică. Ar fi incompatibil de a avea pentru o clasă de creaturi o lege, iar pentru o altă clasă de creaturi deosebită de aceasta o altă lege, cu deosebire în ce priveşte datorinţa creaturii faţă de Creator. Dela Abel până la Ioan Botezătorul au fost câţiva oameni cari au primit aprobarea lui Iehova, şi motivul aprobării acelor oameni a fost pentrucă şi-au păzit neprihănirea faţă de el. Ei au făcut aceasta prin arătarea iubirii lor faţă de el, şi iubirea lor faţă de el s'a arătat în ascultarea lor faţă de poruncile sale; şi aşa au dovedit ei credinţa lor absolută în Iehova Dumnezeu. Dela membrii casei regale, cărora Iehova le dă viaţă, se cere ca să corespundă aceleaşi regule sau măsuri, şi ca prin faptele lor să dovedească iubirea şi devotamentul lor faţă de Iehova. Desigur se cere aceeaşi iubire şi devotament şi dela membrii mulţimii mari de oameni sau gloatei mari. De sigur se cere aceeaşi măsură de credincioşie dela fiecare creatură vie. Nici mintea sănătoasă şi nici Sfânta Scriptură nu permit concluziunea că o clasă de persoane ar putea arăta timp de mulţi ani o măsură mică de credincioşie, iar cu puţin timp înainte de moartea ei să arate credincioşie mai mare, şi că apoi va primi pentru aceasta binecuvântările vieţii veşnice. Fiecare creatură trebue să fie sau pentru Iehova sau pentru potrivnicul său. In acest lucru nu există o cale de mijloc.

53 Mulţi ani a fost emisă teoria următoare: mulţimea mare de oameni sau turma mare este destul de credincioasă şi zeloasă pentru a se consacra în moarte, dar nu-i destul de credincioasă pentru sacrificiul din curte în serviciul lui Dumnezeu; ea este leală însă nu este ascultătoare pe deplin. Din frică şi din lipsă de curaj ei nu-şi împlinesc sacrificarea lor pe altar şi sunt împovăraţi de grijile acestei vieţi şi sunt pătaţi mai mult sau mai puţin de ideile şi căile lumii. („Studii în Scriptură", volumul 4, pagina 578, în englezeşte) Concluziunea care este exprimată în citaţiunea de mai sus nu poate fi justă. Cum ar putea fi cineva „molipsit de spiritul lumii", adică de spiritul organizaţiunii lui Satan, şi în acelaş timp să iubească pe Domnul Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său şi cu toată puterea sa, aşa cum cere Dumnezeu? Aceste două lucruri sunt diametral opuse, adică cu totul contrare. Iubire pentru Dumnezeu înseamnă un devotament nemărginit, neîmpărţit, din toată inima şi complet faţă de Iehova. Nici o creatură nu poate fi un timp oarecare credincioasă lui Dumnezeu iar restul timpului să se consacreze Diavolului şi organizaţiunii sale şi apoi să aştepte cu toate acestea să primească aprobarea lui Iehova. Nu există niciun text în Scriptură care să sprijinească concluziunea că mulţimea mare de oameni ar putea arăta un devotament numai pe jumătate faţă de Iehova şi apoi totuşi să primească binecuvântările vieţii. Nu există niciun motiv pentru a conchide că Dumnezeu ar avea o uşă din dos care conduce în cer, şi o creatură ar putea arăta puţin devotament pentru Iehova şi în ultimul moment de pe pământ a căuta pe Domnul şi apoi ar putea ajunge printr'o uşă din dos în cer. O astfel de atitudine este o ocară asupra numelui lui Iehova. Dacă cineva iubeşte pe Dumnezeu, dovedeşte aceasta prin urmarea poruncilor date lui de Dumnezeu. (Ioan 14:15, 21) „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzeşte cineva cuvântul meu, în veac nu va vedea moartea". (Ioan 8:51) Cine ţine poruncile Domnului dovedeşte prin aceasta iubirea sa pentru Iehova. (1 Ioan 5:3) Pentruce să ceară Dumnezeu aceasta numai dela unii şi nu dela toţi pe care îi aprobă? Arată aceia care după primirea unei cunoştinţe a scopului lui Iehova formează mulţimea mare de oameni, o măsură mai mică de credincioşie şi iubire faţă de Dumnezeu decât membrii casei regale? Noi am învăţat că aceia primesc aprobarea lui Dumnezeu care-şi păzesc neprihănirea sau integritatea faţă de el. Nu va cere legea neschimbătoare a lui Dumnezeu şi dela membrii mulţimii mari de oameni ca să-şi păzească ne-

prihănirea înaintea lui şi astfel să arate că-l iubesc, şi să dovedească a ceasta prin ţinerea sârguitoare şi conştiincioasă a poruncilor sale? Textul biblic din Apocalips 7:9—17 cu privire la mulţimea mare de oameni sprijineşte această concluziune şi neagă, adică tăgăduieşte, cu desăvârşire concluzia că mulţimea mare de oameni ar fi mai puţin credincioasă decât turma mică.

3 In vedenia Apocalipsului Ioan a văzut mulţimea mare de oameni, „[ea] stătea [aprobată] înaintea tronului şi înaintea Mielului în haine albe [arătând aprobarea lor] şi cu ramuri de finic în mâinile lor". Această descriere arată că mulţimea mare de oameni sprijineşte pozitiv pe Iehova şi pe Regele său. Ea nu caută să se ascundă dinaintea duşmanului ci strigă cu glas tare: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!" După aceea Ioan a văzut ceata îngerilor sfinţi stând „împrejurul scaunului de domnie". El vede pe sfinţii credincioşi înviaţi precum şi pe rămăşiţă pe pământ şi pe întreagă organizaţiunea lui Iehova închinându-se Dumnezeului Celui Atotputernic şi zicând „Amin".

4 Pentruce zic cei descrişi în Apocalips 7:11 „amin?" Ei zic „amin" la ceeace a strigat mulţimea mare de oameni sau gloata mare, şi în felul acesta ei arată că sunt în armonie deplină cu aceasta. Despre această adunare mare zice darea de seamă: „Şi au zis: Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înţelepciunea, mulţămirile, cinstea, puterea şi tăria, în vecii vecilor! Amin". (Apocalips 7:12) Rămăşiţa şi toţi cei ce formează mulţimea mare de oameni sunt în perfectă armonie, şi ei toţi aduc preamărire lui Iehova Dumnezeu; şi aceasta arată că ei îl iubesc şi-l slujesc în armonie cu poruncile sale. Ei nu atribue niciun merit creaturilor sau persoanelor, organizaţiunilor bisericeşti sau altor organizaţiuni de ale oamenilor. Ei nu săvârşesc „păcatul Samariei". Ei nu se acaţă de învăţăturile vreunui om şi de aceea nu dau onoarea niciunui om. Ei recunosc că toate binecuvântările lor vin dela Iehova Dumnezeu şi că lui i se cuvine lauda. Ei arată devotament deplin şi complet faţă de Dumnezeu şi aceasta este adoraţiunea adevărată a Celui Prea Inalt în spirit. Textul din Apocalips 7:11, 12 nu se referesţe în mod deosebit la mulţimea mare de oameni; totuşi cuvintele din versetul doisprezece arată că mulţimea mare de oameni este în armonie deplină cu toţi aceia cari sunt devotaţi lui Iehova Dumnezeu, şi face acelaş lucru ca şi ei. Versetele unsprezece şi doisprezece evident de aceea apar în darea de seamă pentru a accentua cerinţele absolute ale lui Iehova că fiecare trebue să-i fie devotat din toată inima; ele arată şi aceea că toţi cei aprobaţi îi sunt devotaţi pe deplin. Toţi aceştia mărturisesc că ei s'au consacrat pentru vecie lui Iehova, deoarece ei zic: „A Dumnezeului nostru... în vecii vecilor!" Ei nu doresc nici măcar o clipă să facă vreun compromis cu Diavolul şi banda sa, şi ei nu sunt „mai mult sau mai puţin molipsiţi de spiritul lumii", adică de ideile şi căile organizaţiunii Diavolului. Aceeaş atitudine şi acelaş devotament al celor aprobaţi ai lui Dumnezeu sunt arătate în cuvintele următoare ale dării de seamă din Apocalips 4:11: „Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava şi cinstea şi puterea, pentrucă tu ai făcut toate şi pentru voia ta erau şi au fost făcute". Aceasta trebue să fie atitudinea tuturor creaturilor care primesc viaţă veşnică, şi în aceasta este cuprinsă bine înţeles şi mulţimea mare de oameni. Intrebarea la care trebue să răspundă la timpul său fiecare creatură este: Sunt eu pe partea Diavolului sau a lui Iehova? — Nu există niciun lucru intermediar; şi nimeni nu poate fi cinstit înaintea lui Dumnezeu şi în acelaş timp să caute să placă bandei Diavolului. In organizaţiunea lui Dumnezeu creaturile ocupă diferite poziţiuni: unele ocupă în ce priveşte rangul o poziţiune mai înaltă decât altele, totuşi nu există niciun motiv de a zice ca dela vreo creatură oarecare s'ar cere o măsură mai mică de credincioşie. Toate creaturile trebue să fie devotate pe deplin lui Iehova. Necredincioşie este semnul distinctiv al organizaţiunii lui Satan şi al tuturor creaturilor din ea. Credincioşie faţă de Dumnezeu marchează fiecare parte a organizaţiunii lui Iehova. Profeţii şi-au păzit neprihănirea faţă de Dumnezeu şi au fost puşi la acelaş fel de probe de care au venit şi peste casa regală. Poziţiunea profeţilor credincioşi din vechime va fi mai joasă ca cea a casei regale. Poziţiunea mulţimii mari de oameni este mai joasă ca cea a membrilor casei regale şi ca cea a prinţilor peste întreg pământul, însă a ceasta nu face nici o deosebire. Poziţiunea pe care o ocupă sau o va ocupa vreo creatură oarecare în organizaţiunea lui Dumnezeu este totdeauna onorabilă. A primi viaţă dela Iehova Dumnezeu este favoarea cea mai binecuvântată şi înainte de a putea avea parte de această binecuvântare şi a putea ocupa o poziţiune oarecare, trebue a iubi pe Iehova cu toată inima, cu tot cugetul şi cu tot sufletul. Intreagă organizaţiunea lui Iehova este onorabilă şi binecuvântată, şi fericită este creatura care are vreun loc în ea. Unii au dorit în mod egoist să fie în cer şi să ajute la conducerea universului. Pe când alţii au zis „Oricare va fi poziţiunea pe care mi-o va da Domnul ea mă va face fericit". Aceasta din urmă este atitudinea potrivită. Tabloul aici arată ceata îngerilor şi sfinţii în armonie deplină şi de asemenea şi pe mulţimea mare de oameni în armonie deplină cu ei, cântând toţi împreună lauda numelui lui Iehova.

Identificare pe mai departe

5 Creaturile de pe pământ cari slujesc pe Dumnezeu n'au putut stabili până acuma în mod clar cine este mulţimea mare de oameni. Acum vedem însă că mulţimea mare de oameni n'a putut fi identificată de urmaşii lui Christos Isus înainte de venirea Domnului la templu. Aşa se vede că Ioan a fost în nesiguranţă când a pus întrebarea cu privire la identitatea mulţimii mari de oameni. Dacă ar fi avut cunoştinţă despre aceasta, atunci n'ar fi întrebat; şi dacă clasa Ioan ar fi ştiut lucrul acesta atunci nici ea n'ar fi pus în anii din urmă întrebări cu privire la aceasta. „Aceştia, cari sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt oare? Şi de unde au venit?" (Apocalips 7:13) Intrebarea pusă aci este tocmai aceea pe care rămăşiţa martorilor lui Iehova a pus-o de un timp oarecare, şi cu deosebire dela venirea Domnului în templu. Când rămăşiţa a văzut că fiecare trebue să-şi păzească neprihănirea faţă de Iehova, şi că scopul principal al lui Iehova este justificarea numelui său, n'au fost mulţumiţi cu identificarea mulţimii mari de oameni ce s'a dat mai înainte. Ei au început să pună întrebări cu privire la mulţimea mare de oameni, şi ei n'ar fi pus aceste întrebări cu privire la un tablou biblic referitor la ei. Intrebările din versetul treisprezece se pun fără îndoială de aceea fiindcă rămăşiţa nu poate vedea că tabloul despre mulţimea mare de oameni s'ar putea referi la cei 144,000 de membri ai trupului lui Christos ca întregime sau la vreuna din părţile lui; mai departe fiindcă ar fi absurd ca o ceată oarecare să fie devotată numai pe jumătate lui Dumnezeu. Dacă rămăşiţa s'ar fi văzut pe sine în mulţimea mare de oameni, atunci n'ar fi pus întrebările raportate aici. Pare a fi evident că Ioan a pus mai întâiu întrebarea şi că „unul din bătrâni" a repetat-o ca să vadă dacă Ioan ar putea da răspunsul. Unul dintre bătrâni a fost acela care a zis: „Aceştia, cari sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt oare?" Faptul că un bătrân a pus întrebarea, arată că întrebarea aceasta n'a fost decisă înainte de timpul când adunarea lui Iehova a ajuns la maturitate în Christos. Acel timp este marcat prin curăţirea templului sau sanctuarului, şi aceasta nu a avut loc înainte de anul 1932. Numai atunci a înţeles rămăşiţa ce înseamnă de fapt a fi într'adevăr un bătrân, şi cum poate deveni cineva un bătrân; şi numai după acest timp se decide întrebarea cine este mulţimea mare de oameni. Că în organizaţiunea lui Dumnezeu va fi o mulţime mare de oameni, a fost văzut cu mult timp înainte de aceasta; dar întrebarea cu privire la identitatea mulţimii mari de oameni şi de unde a venit n'a fost înţeleasă, căci altfel nu s'ar fi pus întrebarea.

6 ‚Cine sunt ei, şi de unde vin?' Mulţi ani poporul lui Dumnezeu a înţeles că există o mulţime mare de persoane născute de spirit care sunt membri ai bisericilor sau sistemelor religioase şi se află în ele. Că aceste persoane sunt prizonierii acestor sisteme, şi trebue să iasă din aceste organizaţiuni şi să ieie loc pe partea Domnului împotriva acestor sisteme, ceeace va aduce mare necaz şi multe suferinţe peste mulţimea mare de oameni. De mulţi ani rămăşiţa a căutat astfel de oameni în sistemele bisericeşti, însă până în ziua de astăzi nu i-a văzut. Se poate spune oare cu adevărat că persoanele cari se află acum în sistemele bisericeşti (cari sisteme sunt în armonie cu celelalte părţi ale organizaţiunii lui Satan) sunt născute de spirit şi iubesc într'adevăr pe Dumnezeu; că ele vor rămânea acolo numai până la Armaghedon şi apoi silite fiind de împrejurări se vor pune pe partea lui Dumnezeu? Aceasta pare a fi incompatibil cu legea dreaptă a lui Dumnezeu. Noi ne-am uitat în zadar după o mulţime mare de oameni care să iasă din sistemele religioase.

7 Există vreo dovadă biblică că în sistemele bisericeşti se află persoane născute de spirit? Răspunsul trebue să fie fără îndoeală negativ (adică prin care se susţine că un lucru nu e aşa). Pentruca cineva să poată deveni un fiu al lui Dumnezeu, trebue să se căiască, să se convertească şi să fie recunoscut de Iehova Dumnezeu ca fiu. Aceasta este naşterea prin spirit. Nu este raţional de a aştepta că un convertit îşi va schimba atitudinea şi modul de a lucra prin aceea că se va despărţi de organizaţiunea lui Satan şi se va pune cu totul pe partea lui Dumnezeu? Cei ce au ieşit afară din sistemele bisericeşti, au urmat tocmai această cale.

8 Există vreo dovadă biblică pentru aceea că mulţimea mare de oameni este într'adevăr o ceată născută de spirit? Deoarece toţi ‚au fost chemaţi la o singură nădejde' şi Dumnezeu a ales din cei chemaţi ‚un popor pentru numele său', atunci pentruce să conchidem că el ar avea afară de aceasta o mulţime mare de creaturi spirituale cari ocupă în organizaţiunea sa o poziţiune diferită de a altora şi cari n'au fost chemate la împărăţie? Ioan ştia deja că această mulţime mare de oameni venise din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile, şi de aceea întrebarea sa: „De unde au venit?", trebuia să se refereasca la altceva decât la acel fapt. Intrebarea trebue să însemne că membrii mulţimii mari de oameni au venit dintr'o anumită experienţă comună, sau că sunt pe cale de a veni dintr'o astfel de experienţă. Că ce fel de experienţă va fi aceasta atârnă de hotărîrea lui Iehova.

9 Inainte de venirea Domnului Isus la templu mulţi urmaşi de ai lui Christos Isus, şi mai cu seamă grupul „bătrânilor aleşi", au cugetat că ei ar fi învăţătorii şi interpreţii profeţiei, incluziv profeţia Apocalipsului. In decursul periodului Ilie al adunării n'a fost ceva neobişnuit ca la întrunirile mari să vezi un „frate conducător" stând în mijlocul unui grup, având un aer înţelept şi explicând „tălmăcirea" lui „descoperită de curând" a unei profeţii, cu deosebire a Apocalipsului. Ei au tălmăcit profeţiile în înţelesul că ele au vestit dinainte pe fiecare om din adunare sau biserică de vreo importanţă oarecare, şi au dat la mulţi din oamenii aceştia multă laudă şi linguşire.

10 Să se observe acum deosebirea dintre atitudinea acestor persoane şi cea a apostolului Ioan căruia i s'a dat Apocalipsul: „Doamne, i-am răspuns eu, tu ştii. Şi el mi-a zis: Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sângele Mielului". (Apocalips 7:14) Ioan a reprezentat aci pe rămăşiţă, şi atitudinea sa corespunde atitudinii potrivite a rămăşiţei. Aceasta arată că rămăşiţa a admis că ei n'au ştiut răspunsul adevărat şi că ei nu sunt nici interpreţi şi nici învăţători ai profeţiei. Rămăşiţa recunoaşte pe Dumnezeu şi pe Christos Isus ca învăţătorii ei, şi ea le dă cinstea şi preamărirea. (Isaia 30:20) Cuvintele Apocalipsului arată că bătrânul a ştiut răspunsul; aceasta înseamnă aşa dar că atunci când rămăşiţa va fi ajuns la bătrâneţe adevărată, adică la maturitate în Christos (Efeseni 4:13), ea va afla răspunsul dela Domnul, învăţătorul ei. Domnul are timpul său rânduit pentru descoperirea secretelor sale, şi nu se poate aştepta că timpul său pentru a da credincioşilor o înţelegere cu privire la acest lucru, va fi înainte de venirea Domnului Isus la templu. El nu descopere secretele sale celor răsvrătiţi, ci numai acelora care-i sunt devotaţi în mod dezinteresat. — Proverbe 3:32; 25:14.

11 Iehova s'a îngrijit de aranjamentele necesare în organizaţiunea sa pentru a învăţa pe poporul său, şi noi toţi recunoaştem că de mulţi ani revista („Vestitorul") a fost mijlocul prin care i s'a trimes lămurire poporului lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că scriitorii manuscrisului pentru revistă ar fi inspiraţi, ci mai mult, aceasta înseamnă că Domnul prin îngerii săi dă lămurire poporului său la timpul rânduit. Domnul face să aibă loc anumite evenimente în împlinirea profeţiei sale şi după aceea invită pe cei ce i s'au consacrat să le observe. Dumnezeu hrăneşte pe poporul său prin Christos Isus cu hrana hotărîtă pentru el, şi această hrană îi este dată la timpul rânduit. Ingerii Domnului cari-l însoţesc la judecata în templu, slujesc sub porunca sa, şi dovada arătată mai înainte prin publicaţiunile Societăţii arată în mod definitiv că Domnul în felul acesta procedează cu credincioşii săi de pe pământ. Prin cuvintele: „Şi el mi-a zis" se arată că Iehova va da răspuns prin canalul său vizibil la întrebarea discutată atât de mult timp, şi anume la timpul său rânduit, şi că acest răspuns va fi dat rămăşiţei dupăce va fi ajuns starea de bătrâneţe adevărată. De aceea este raţional de a aştepta că după curăţirea sanctuarului cei aprobaţi în templu vor fi învăţaţi despre mulţimea mare de oameni şi atunci vor înţelege însemnarea adevărată a ei.

Necaz

12 Este trimis „necazul cel mare", care este amintit în versetul al patrusprezecelea, „din îndurare specială pentruca să pricinuiască în mulţimea mare de oameni căinţa adevărată pentru păcate, şi o apreciere adevărată a măsurii divine a adevărului şi a dreptăţii", după cum s'a spus? Se va trimite acel necaz peste mulţimea mare de oameni, după cum s'a spus mai demult, „pentruca suferinţele mulţimii mari de oameni să fie mai mari ca cele suferite de turma mică?" Răspunsul raţional la această întrebare este: Nu. Nu există niciun text biblic care să ne îndreptăţească la un alt răspuns. Alte traduceri redau acest text în felul următor: „Aceştia sunt ceice au venit din necazul cel mare" (Noul Testament tradus de episcopul Nicodem). „Aceştia sunt ceice vin din necazul cel mare" (o altă traducere românească a Noului Testament). De multe ori s'a exprimat cugetul că mulţimea mare de oameni a fost desvoltată în decursul anilor ereii creştine în acelaş timp cu turma mică, şi de aceea ei au fost numiţi adeseori „sfinţii necazului".

13 Dacă însă necazul amintit este acel necaz de care n'a mai fost niciodată şi care vine la sfârşitul lumii, atunci mulţimea mare n'a putut fi desvoltată în decursul anilor trecuţi. Nici măcar întreagă adunarea lui Dumnezeu nu suferă aceeaş măsură de necaz. Scriptura arată clar că rămăşiţa va vedea necazul cel mare. Cu privire la urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus, cari formează pe cei 144.000, este scris: „In lume veţi avea necazuri"; mai departe, că ei trebue să fie daţi în necaz. Noi trebue să intrăm prin multe necazuri în împărăţia lui Dumnezeu; ne lăudăm în necaz şi răbdăm în el; ei împlinesc lipsurile necazurilor lui Christos; ei sunt făcuţi o privelişte atât prin ocări cât şi necazuri, şi afară de aceasta sunt tovarăşii acelora care se află în necaz; şi ei vor avea necaz „zece zile". — Ioan 16:33; Matei 24:9; Faptele Apostolilor 14:22; Romani 5:3; 12:12; Coloseni 1:24; Evrei 10:33; Apocalips 1:9; 2:10.

14 Este un astfel de necaz privit ca întregime „necazul cel mare" din care vine mulţimea mare de oameni? Răs-

unsul este: nu, dacă nu se poate găsi că mulţimea mare de oameni este identică, adică unul şi acelaş lucru, cu cei 144.000. Cei din casa regală, adică cei 144.000, au mare necaz, şi acest necaz pentru ei a durat în tot timpul erei creştine. Necazul cel mai mare dintre toate, care este amintit în Scriptură trebue să vie însă după arătarea mulţimii mari. el trebue să fie necazul pe care Isus îl descrie cu cuvintele: „Un necaz aşa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, şi nici nu va mai fi". Acest timp de necaz s'a început cu „ziua lui Iehova", şi anume în anul 1914, când s'a început lupta în cer împotriva organizaţiunii lui Satan, şi ajunge punctul său culminant în războiul Armaghedonului, în ziua cea mare a Dumnezeului Celui Atotputernic. In armonie cu aceasta Apocalipsul numeşte acest timp „necazul cel mare". Apocalips 7:14) Din aceasta urmează în mod clar că acest necaz nu vine pentru desvoltarea sau desăvârşirea mulţimii mari de oameni, ci el este necazul care vine peste organizaţiunea vizibilă şi invizibilă a lui Satan şi va nimici complect întreagă organizaţiunea aceasta. (2 Tesalonicani 1:6; Romani 2:5—9; Apocalips 2:22) După cum am văzut „ziua lui Iehova" s'a început în anul 1914 la naşterea împărăţiei. (Apocalips 11:17, 18) Dacă necazul care s'a început atunci ar fi ţinut fără întrerupere până la sfârşitul său, atunci toată carnea ar fi fost nimicită. Necazul însă a fost scurtat de Domnul când a făcut să înceteze războiul mondial şi astfel a dat ocaziune martorilor săi să meargă sub porunca sa şi să vestească lumii mesajul cu privire la numele şi împărăţia sa spre mărturie. In cursul acestui timp când se vesteşte această mărturie, adică când se spune că „evanghelia aceasta a împărăţiei", iese afară mulţime mare de oameni. Necazul nu este spre folosul mulţimii mari de oameni. Acest lucru să se pună deoparte odată şi pentru totdeauna, deoarece necazul vine peste organizaţiunea lui Satan.

15 „Vin din necazul cel mare" nu înseamnă numai a supravieţui necazului ca „cei ce vor fi scăpaţi" (Matei 24:22), ci înseamnă în primul rând că mulţimea mare de oameni vine din organizaţiunea lui Satan şi se pune pe partea lui Iehova în cursul periodului dintre încetarea războiului mondial până în ziua Armaghedonului, adică în decursul timpului când zilele necazului vor fi scurtate şi evanghelia împărăţiei va fi predicată.

16 Ce este scopul prescurtării acestor zile ale necazului? Domnul răspunde: „Din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate". In decursul acestui timp cei aleşi ca martori ai lui Iehova şi sub comanda sa au de făcut o lucrare, şi cel puţin o parte a acestei lucrări constă din facerea unui semn pe frunţile mulţimii mari de oameni, după cum a poruncit Iehova. (Ezechiel 9:4) Aceasta înseamnă că martorii lui Iehova trebue să vestească mesajul adevărului pentruca să dele în felul acesta o înţelegere intelectuală a adevărului celor din clasa mulţimii mari de oameni, şi această clasă fuge în munţi şi va loc în cetatea de scăpare. (Matei 24:16; Numeri 35:6) Aceasta se întâmplă „îndată după acele zile de necaz" Matei 24:29), adică după prima parte a necazului care a durat din 1914 până în 1918. Şi mulţimea mare de oameni va supravieţui Armaghedonului, adică va rămânea în viaţă în timpul Armaghedonului, deoarece Dumnezeu a făgăduit acelora care caută smerenie şi dreptate că vor fi ascunşi în acel timp. (Tefaia 2:3) Toate textele acestea biblice tăgăduiesc cugetul că necazul a avut de scop desvoltarea şi desăvârşirea acestei clase a poporului lui Dumnezeu. Necazul cel mare este executarea judecăţilor lui Iehova împotriva organizaţiunii lui Satan. însă el nu este hotărît în scopul de a desvolta pe cineva.

Haine

17 Poporul lui Dumnezeu a ieşit cu haine murdărite din Babilon, adică ei erau îmbrăcaţi cu „haine murdare", deoarece erau înfinaţi de învăţăturile şi obiceiurile sistemului babilonian. (Zaharia 3:3) (Vezi „Pregătiri de Conflict", pagina 56, în englezeşte) Ei au apărat şi au învăţat multe învăţături egoiste care au dezonorat pe Domnul; printre acestea a fost şi învăţătura despre „desvoltarea de caracter", după care cineva s'ar fi putut face el însuşi pe sine demn de a fi de ajutor lui Iehova la stăpânirea peste lume. Un alt punct a fost linguşirea şi adoraţiunea oamenilor; mai departe ţinerea la formalităţi şi alte lucruri asemănătoare. Când Domnul Isus venise pentru judecată în templu, a început un lucru de curăţire cu privire la poporul său pentruca cei curăţiţi să aducă „Domnului daruri în dreptate". (Maleahi 3:3) Curăţirea cu ocazia probării în templu a progresat, şi despre ceata templului Domnul a declarat: „Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, şi totuşi stătea în picioare înaintea îngerului". (Zaharia 3:3) Această lucrare de curăţire se referă însă excluziv la ceata templului şi nicidecum la mulţimea mare de oameni. Despre mulţimea mare de oameni se spune în darea de seamă: „Ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sângele Mielului". Numirea „haine" apare aici în numărul plural şi prin urmare nu se poate referi la „mantia [numărul singular] dreptăţii" pe care Domnul, după cum este declarat în Isaia 61:10, o dăruieşte clasei aprobate a templului. De asemenea aceasta nu se poate referi nici la o poziţiune oficială ca „haina de purpură" de pildă. (Ioan 19:2, 5) Numirea amintită mai sus de asemenea nu are nici o legătură cu „hainele albe" care sunt amintite în Apocalips 4:4, şi de asemenea nici cu haina din Apocalips 19:13, 16. „Hainele" mulţimii mari de oameni înseamnă fără îndoeală profesiune de credinţă (declaraţiune publică) prin care se declară ca credincioşi în sângele lui Christos Isus ca preţul de răscumpărare pentru omenire şi se fac cunoscuţi ca unii care au luat atitudine pe faţă pentru Iehova. Hainele au fost purtate cu ocazia sărbătorilor, de pildă când fiul pierdut s'a întors acasă şi a fost îmbrăcat cu „haina cea mai bună". (Luca 15:22) Mulţi au fost făcuţi să creadă că „înaltele stăpâniri" ar fi stăpânitorii vizibili ai acestei lumi rele. Când însă Dumnezeu a luminat pe poporul său şi le-a făcut cunoscut că „înaltele stăpâniri" sunt Iehova şi Cristos Isus, această lămurire a fost dată mai departe la alţi oameni sinceri de bine şi mulţi au cunoscut, primit şi recunoscut de atunci încoace cu bucurie pe Christos Isus şi Iehova ca „înaltele stăpâniri". Acesta a fost un timp de bucurie pentru ei şi ei au mărturisit cu bucurie înaintea oamenilor că ei cred în Domnul Christos Isus şi se încred pe deplin în Iehova şi stau pe partea sa.

18 Hainele lor îi fac aşa dar cunoscuţi ca unii cari stau pe partea Domnului şi ei se bucură că se află în această poziţiune. Mulţi dintre ei au declarat înainte de aceea a crede în Domnul şi ei şi-au întors inimile spre el, dar în neştiinţa lor au ţinut cu tărie la lucrurile lumii. Când însă după venirea lui Christos Isus ca Stăpânitorul legitim al lumii a fost dată această lămurire oamenilor binevoitori, ei au fost puşi în stare prin aceasta să vadă că se aflau în organizaţiunea lui Satan şi că a fost lipsă să se curăţească prin părăsirea acestei organizaţiuni. Ei şi fac aceasta: ei părăsesc organizaţiunea lui Satan şi se fac cunoscuţi ca supuşii organizaţiunii lui Dumnezeu.

19 După expunerea din Apocalips mulţimea mare de oameni îşi spală ea însăşi hainele; adică prin modul lor de a lucra se despart de organizaţiunea necurată a lui Satan şi se arată pe faţă pe partea lui Iehova, şi ei fac lucrul acesta prin aceea că mărturisesc devotamentul lor faţă de Dumnezeu înaintea tuturor. „Prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire". (Romani 10:10) După ce au ajuns la cunoştinţa că numele lui Iehova trebue justificat şi că aceasta este chestiunea cea mai importantă, nu numai că mărturisesc a sta pe partea lui Iehova, ci ajută şi cetei templului să dele mărturie spre cinstea numelui lui Iehova, şi în chipul acesta se urcă în car.

20 Cum îşi albesc hainele în sângele Mielului? Sângele vărsat al lui Christos Isus este baza pentru iertarea păcatelor şi baza lui Dumnezeu pentru iertarea necurăţeniei. Prin credinţă în sângele vărsat al lui Christos Isus ca preţul de răscumpărare pentru omenire, printr'o con-

sacrare sprijinită pe această credinţă de a face voinţa lui Dumnezeu, şi prin aceea că slujesc pe Domnul şi i se închină lui şi-l ascultă pe el iar nu pe oameni, ei iau loc pe partea lui Iehova şi participă la serviciul său. Aceasta este singura cale pe care pot să ajungă la o înfăţişare albă şi curată în ochii lui Dumnezeu. Nimeni nu s'ar putea pune pe partea lui Iehova fără să creadă în sângele vărsat al lui Christos Isus ca mijlocul de mântuire. Milioane de oameni cari aparţin la diferite biserici susţin a crede în Christos; dar deoarece ei au fost învăţaţi în mod fals că Christos ar fi numai o pildă de urmat, ei n'au nici o înţelegere în ce priveşte sângele lui Christos şi eficacitatea lui. Când însă li se deschid ochii înţelegerii lor şi se pun pe partea lui Iehova, după cum s'a arătat mai sus, ei se curăţesc. Ei au avut şi înainte de aceea dorinţa să facă ce este drept dar n'au primit lămurirea adevărată despre calea dreaptă. Preoţimea mincinoasă şi necredincioasă este răspunzătoare pentru aceea că le-a fost arătată calea greşită; deoarece noi vedem cum tăgăduieşte preoţimea că în sângele vărsat al lui Christos Isus locuieşte vreo putere oarecare. Când însă oamenii cinstiţi înţeleg pe deplin că Christos Isus este Rege şi este „în mijlocul tronului" împreună cu Iehova, atunci înalţă spre Christos Isus, Regele, cântece de bucurie, şi proclamă prin mărturia lor publică: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!" Ei nu lasă nicio îndoială despre aceea unde stau. Situaţiunea lor este reprezentată şi prin ucigaşul fără voie sau neintenţionat care se refugiază în cetatea de scăpare. (Numeri 35:11) Mulţimea mare de oameni fuge acum la Iehova şi Christos, „munţii", acolo găseşte refugiu în organizaţiunea lui Iehova şi rămâne acolo până la moartea marelui preot (Numeri 35:32—34), adică ea rămâne acolo până când se va sfârşi marea zi antitipică de împăcare.

21 Noi vedem acum o ceată care corespunde în mod exact descrieri care este dată în Apocalips şapte despre mulţimea mare de oameni. In cursul anilor trecuţi, şi anume în timpul când evanghelia aceasta a împărăţiei se predică spre mărturie, a venit o mulţime mare (şi ei mai vin şi acuma) cari mărturisesc pe Domnul Isus ca Mântuitorul lor şi pe Iehova ca Dumnezeul lor; şi ei se închină lui în spirit şi în adevăr şi-l slujesc cu bucurie. Ei sunt numiţi şi „Ionadabii". Ei au fost botezaţi în simbol, prin ceeace au mărturisit că s'au consacrat să facă voinţa lui Dumnezeu şi că s'au pus pe partea lui Iehova şi-l slujesc atât pe el cât şi pe Regele lui. In modul acesta s'au curăţit, şi în felul acesta sunt ei acum „îmbrăcaţi în haine albe". Prin aceasta mulţimea mare de oameni este identificată definitiv ca o clasă care nu este născută de spirit, a cărei speranţă nu este îndreptată spre câştigarea unui loc în cer, ci care se încrede în Domnul şi nădăjduieşte viaţă veşnică ca dar dela Iehova Dumnezeu prin Christos Isus Domnul nostru. Aceştia caută mereu smerenia şi dreptatea şi au făgăduinţa lui Iehova că vor fi păziţi în decursul celei mai mari părţi a necazului, adică în decursul Armaghedonului. (Ţefania 2:3) Aceasta este o altă dovadă că desvoltarea lor nu este rezultatul necazului cel mare, ci ei „vin din necazul cel mare", adică ei vin din lume în decursul timpului de necaz dela sosirea lui Christos Isus până la Armaghedon. Ei trebue să-şi spele hainele înainte de Armaghedon, deoarece în timpul Armaghedonului va fi prea târziu. Ei fug „în munţi", şi ei fac aceasta înainte de iarnă", adică înainte de punctul culminant sau de necazul Armaghedonului. Ei au ieşit afară şi mai ies şi acuma afară; ei cântă acum împreună cu rămăşiţa: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru... şi a Mielului!" (Apocalips 7:11) Ei onorează pe Iehova Dumnezeu şi pe Regele său şi refuză să dea cinste vreunei părţi de a organizaţiunii lui Satan. Ei de bună seamă nu sunt „molipsiţi mai mult sau mai puţin de spiritul lumii", deoarece ei nu sunt uniţi de loc cu ideile şi căile acestei lumi, ci sunt împotriva lor.

22 Aceşti oameni cu inima sinceră cari au părăsit organizaţiunea lui Satan stau acum pe partea Domnului, şi ei doresc ca acest fapt să fie cunoscut, şi ei îl fac cunoscut, şi se închină singurului Dumnezeu adevărat Iehova şi Regelui său. „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-l slujesc zi şi noapte în templul lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul lui". — Apocalips 7:15.

23 Ei privesc în sus la scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al lui Christos şi nu la alt loc, şi de aceea sunt ei „înaintea scaunului de domnie" şi înaintea feţei lui Iehova şi a Regelui său. Ei votează pentru împărăţia lui Dumnezeu şi iau parte la lucrarea publicării şi vestirii Regelui şi a împărăţiei sale. Ei au aprobarea scaunului de domnie şi Dumnezeu îşi îndreaptă asupra lor atenţiunea sa binevoitoare pentru ca să fie ascunşi în ziua mâniei sale. Deoarece Ionadab a fost întrebuinţat ca un tip al mulţimii mari de oameni, şi mulţimea mare de oameni corespunde lui Ionadab, făgăduinţa lui Dumnezeu pe care a dat-o lui Ionadab, se aplică acum la mulţimea mare de oameni: „Pentru aceasta, aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmaşi cari să stea înaintea mea!" — Ieremia 35:19.

24 Apocalips 7:15 este de fapt cheia pentru a constata cine este mulţimea mare de oameni. In mod greşit noi am presupus mai înainte că mulţimea mare de oameni ar fi o ceată născută de spirit, a cărei membri ar fi neglijat privilegiile lor şi ar fi refuzat să ieie parte la serviciul Domnului, dar cu toate acestea ei ar fi privit şi aşteptat că Iehova îi va binecuvânta pe patul de moarte din pricina căinţei lor. Apocalipsul însă declară în descrierea sa a mulţimii mari de oameni: „Ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu, şi-l slujesc public" (Diaglott); „şi-i aduc serviciu divin" (Rotherham). Până atunci din neştiinţă întocmai ca şi alţii din lume „au slujit şi s'au închinat făpturii în locul Făcătorului". (Romani 1:25) Acum însă văd, înţeleg şi urmează cuvintele lui Isus, ale Mielului lui Dumnezeu, care le porunceşte: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai lui să-i slujeşti", cari cuvinte se aplică tuturor creaturilor pe cari Iehova le aprobă. — Matei 4:10.

25 In ce măsură slujeşte mulţimea mare de oameni pe Iehova? Apocalipsul răspunde: „Şi-i slujesc zi şi noapte în templul lui". Zi şi noapte înseamnă în tot timpul, şi această descriere arată că gloata mare sau mulţimea mare de oameni slujeşte pe Iehova în tot timpul fără să ţie seamă de ceas. Ei nu sunt mulţumiţi cu aceea să lucreze opt ore zilnic şi la ora precisă sau când sună să înceteze, şi nu refuză să lucreze mai departe sau să facă „ore suplimentare", după cum obişnuiesc alţii să le numească, ci sunt gata zi şi noapte să urmeze chemarea la serviciu. Rapoartele care ne-au sosit în lunile din urmă de pe câmpul de luptă adeveresc această concluziune. Mulţi dintre aceia cari acuma sunt Ionadabi, au auzit într'o bună zi adevărul, apoi s'au consacrat cu totul Domnului şi au plecat imediat în serviciul de campanie; ei sunt plini de bucurie şi gata să facă tot ce stă în puterea lor. De asemenea ei examinează cu zel Cuvântul lui Dumnezeu şi în felul acesta caută smerenie şi dreptate; aşa se străduiesc ei să urmeze poruncile lui Iehova.

26 Templul lui Iehova este organizaţiunea sa principală şi el se află prin urmare pe muntele Sionului. Mulţimea mare de oameni slujeşte „zi şi noapte în templul lui". Ea trebue să vie cu martorii lui Iehova, cari sunt o parte a templului, la Sion, organizaţiunea lui Dumnezeu, şi lucrul acesta a fost anunţat dinainte în următoarele cuvinte ale profetului Zaharia: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Vor mai veni iarăşi popoare şi locuitori dintr'un mare număr de cetăţi. Locuitorii unei cetăţi vor merge la cealaltă, şi vor zice: Haidem repede să cerem bunăvoinţa Domnului şi să căutăm pe Domnul oştirilor! Şi eu vreau să merg! Şi multe popoare şi multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oştirilor la Ierusalim, şi să se roage Dom[illegible]ui. Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: In zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor

spuca pe un Iudeu de poala hainei, şi-i vor zice: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!" — Zaharia 8:20—23; vezi „Pregătiri de Conflict", pagina 139, în englezeşte.

[27] Următoarele cuvinte spuse de Moise lui Izrael se aplică cum cu mai multă putere Izraelului spiritual, rămăşiţei: Să nu faceţi dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place... Va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască numele lui acolo. Acolo să aduceţi tot ce vă poruncesc... Vezi, să aduci arderile tale de tot în toate locurile pe cari le ei vedea; ci să-ţi aduci arderile de tot în locul pe care-l a alege Domnul în una din seminţiile tale, şi acolo să faci tot ce-ţi poruncesc eu". — Deuteronomul 12:8—14.

[28] Aceeaş regulă trebue urmată şi de mulţimea mare de oameni deoarece ea a devenit o parte a organizaţiunii lui Dumnezeu. Ea trebue să vie la Sion, templul lui Dumnezeu, şi acolo să se închine şi nu în vreo organizaţiune lumească care este numită „biserică". Iehova zice: „Casa mea [templul] se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele". (Isaia 56:7; 1 Împăraţi 8:41—43) Mulţimea mare de oameni trebue să urmeze pe rămăşiţă pe calea croită prin Sion. (Isaia 35:8—10; 62:10) Ea trebue să ţie în minte şi să urmeze următoarele cuvinte ale profetului lui Dumnezeu: „Domnul însă este în templul lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea lui!" (Habacuc 2:20). Templul lui Iehova nu se află undeva în organizaţiunea lui Satan, şi de aceea trebue să fugă mulţimea mare din Biblion, adică din organizaţiunea lui Satan şi să se pună cu curaj şi fără teamă pe partea Domnului şi să se asocieze cu poporul uns al lui Dumnezeu. „În templul lui", unde slujeşte mulţimea mare de oameni, nu înseamnă curtea dinlăuntru deoarece aceasta este destinată exclusiv pentru clasa preoţilor lui Iehova. Mulţimea mare de oameni este separată de aceasta şi se află în „curtea de afară" pe „caldarâmul de jos" al templului, şi acolo îi slujesc pe Iehova zi şi noapte, adică neîncetat. (Ezechiel 40:17, 18; 44:19; 46:3, 9, 10, 20—24). Faptul că se pune că ei slujesc neîncetat are fără îndoială scopul să arate că ei nu fac în niciun timp vreun compromis cu organizaţiunea lui Satan, şi să combată orice sugestiere că ei ar fi făcut vreun compromis.

[29] Locuinţa tuturor cari iubesc şi slujesc pe Dumnezeu este la Iehova şi nu la Satan. „Cel ce şade pe tron va locui printre ei" (Biblia engleză). Christos începe acum cu stăpânirea sa chiar şi în mijlocul duşmanilor săi. (Apocalips 11:17; Psalm 110:2) În conformitate cu această regulă toţi cari aparţin la organizaţiunea lui Iehova locuiesc sub ocrotirea sa. El „va locui peste dânşii" (după o traducere românească); „îşi va întinde cortul peste ei" (o altă traducere românească). Aşa vor fi ascunşi Ionadabii sau membrii mulţimii mari de oameni în ziua mâniei lui Dumnezeu. (Apocalips 21:3) În cortul lui Dumnezeu stă Christos, şi prin Christos locuieşte Iehova cu mulţimea mare de oameni şi o umbreşte spre ocrotirea şi ajutorul ei. În felul acesta locuieşte Iehova cu ei reprezentat prin Christos Isus, deoarece ei s'au refugiat în 'cetatea de scăpare'. Mai marele Iehu i-a invitat să se urce la el în carul lui, adică să intre în organizaţiunea lui Iehova, şi el locuieşte peste ei. Membri mulţimii mari de oameni au fost însemnaţi pe fruntile lor prin 'omul îmbrăcat într'o haină de in, care are călimara la brâu', adică prin aceia cari le-au adus mesajul despre numele şi împărăţia lui Dumnezeu. (Ezechiel 9:3) Dumnezeu şi Regele său sunt speranţa şi locuinţa lor. „Pe muntele cel înalt al lui Israel o voiu sădi [un arbore al speranţei a locuinţă]; şi va face mlădiţe, va da fruct, şi se va face un cedru mare; subt dânsul va locui tot felul de sburătoare şi toată pasărea; la umbra ramurilor sale vor locui". — Ezechiel 17:23.

[30] Există milioane de oameni pe pământ care au flămânzit după ceva mai bun decât cojile pe care le-au primit ca hrană în sistemele babilonice numite „biserici". Dela venirea Domnului în templu martorii lui Iehova au avut privilegiul să aducă acestor flămânzi mesajul adevărului lui Dumnezeu, şi cei ce s'au hrănit din el nu mai trebue să flămânzească şi să înseteze: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă". — Apocalips 7:16.

[31] În organizaţiunea lui Satan, sau mai bine zis subt ea, cei sinceri au flămânzit şi au însetat, şi anume atât simbolic cât şi literal. 'Copacul' lui Satan 'în mijlocul pământului' nu le dă umbră. Membrii lumii lui Satan susţin a fi lumina soarelui lumii şi ei ard şi înţeapă pe oamenii cinstiţi. Însă dela venirea Domnului în templu şi dela sunarea trâmbiţei a patra (Apocalips 8:12) şi dela vărsarea potirului mâniei al patrulea (Apocalips 16:8, 9), aceste lucruri au pricinuit o întunecare a „soarelui lumii" (cum se numesc ei înşişi). De atunci încoace „soarele lumii" şi-a pierdut puterea de a dogori asupra clasei oilor de sub el, deoarece ei au auzit şi cetit mesajul despre numele şi împărăţia lui Dumnezeu. Aceste persoane sincere s'au întors spre organizaţiunea lui Dumnezeu, adică spre „femeia" lui Dumnezeu „învăluită în soare". (Apocalips 12:1) Arogantul „soare al lumii" nu-i mai dogoreşte. Aceasta este în armonie exactă cu cuvintele profetului Isaia cu privire la oamenii cinstiţi ai lumii cari caută acum smerenie şi dreptate: „Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arşiţa, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi şi-i va duce la izvoare de ape... Iată-i că vin de departe, unii dela miazănoapte şi dela apus, iar alţii din ţara Sinim". — Isaia 49:10, 12.

[32] Christos Isus în templu fiind capul organizaţiunii principale a lui Iehova conduce şi hrăneşte oamenii cari se pun în mod sincer subt conducerea sa. „Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap şi stăpânitor al popoarelor". (Isaia 55:4) El este soarele adevărat „lumina lumii". (Ioan 8:12) Niciodată nu va mai flămânzi şi înseta mulţimea mare de oameni care stă înaintea tronului. „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, şi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor". (Apocalips 7:17) În mâinile Domnului Isus a fost pusă toată puterea, şi Mielul lui Dumnezeu va fi Păstorul ei. El este adevăratul Rege-Păstor, şi David a fost un tip al acestui Rege. „Voi pune peste ele [oi] un singur păstor, care le va paşte, şi anume pe robul meu David; el le va paşte, va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voiu fi Dumnezeul lor, şi robul meu David va fi voivod [în mijlocul scaunului de domnie] în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!" — Ezechiel 34:23, 24.

[33] Membrii mulţimii mari de oameni sau ai clasei Ionadab sunt fără îndoială 'celelalte oi' sau 'alte oi', după cum i-a numit Isus. Isus zice ucenicilor săi credincioşi, rămăşiţei: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile mele, şi ele [rămăşiţa] mă cunosc pe mine... Mai am şi alte oi, cari nu sunt din staulul acesta [nu sunt membri ai casei regale]; şi pe acelea [pe clasa oilor pământeşti] trebue să le aduc. Ele vor asculta de glasul meu şi va fi [după alte traduceri: şi se va forma] o turmă şi un Păstor". — Ioan 10:14—16.

[34] Toţi cari intră în organizaţiunea lui Iehova şi rămân în ea trebue să formeze o turmă armonioasă fie că sunt în cer sau pe pământ. Următoarele cuvinte ale lui Isus se aplică dela venirea lui la templu în anul 1918: „Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga lui". — Matei 25:32, 33.

[35] El este Christosul, Conducătorul şi Stăpânitorul, şi întreagă creaţiunea vie trebue să-l recunoască; fiecare genunchiu trebue să se plece înaintea sa şi fiecare limbă trebue să mărturisească că el este Christos, Domnul, fie că sunt creaturi în cer sau pe pământ. Toate creaturile trebue să-l recunoască spre mărirea Dumnezeului Celui Atotputernic. — Filipeni 2:9—11.

[36] Fie că o creatură primeşte viaţă în cer sau pe pământ, în tot cazul trebue să recunoască pe Iehova ca pe singurul Dumnezeu adevărat şi atotputernic şi trebue să i se închine lui, şi pe Christos Isus trebue să-l re-

cunoască ca pe Regele său şi Executorul cel mai înalt al voinţei sale. Fiecare creatură care primeşte viaţă fie pe pământ sau în cer trebue să fie cu totul loială şi credincioasă lui Dumnezeu, deoarece aceasta se cere dela fiecare înainte de a i se dărui viaţă veşnică. Este cu totul absurd şi nu este nicidecum în armonie cu Biblia de a zice că Dumnezeu ar privi cu aprobare la o credincioşie mărginită. Când cineva zice că mulţimea mare de oameni ar fi o clasă indiferentă, însă Dumnezeu se îndură de ea din pricina credinţei sale mici şi o va lua în cele din urmă în cer, el face aceasta fără nici o împuternicire prin Sfânta Scriptură. Mulţimea mare de oameni trebue condusă şi păscută de Christos Isus înainte de Armaghedon, ea trebue să ajungă sub scutul său şi să fie trecută prin Armaghedon. „Mielul [lui Dumnezeu] îi va duce la izvoarele apelor vieţii". Christos merge pe calea croită a sfinţeniei şi turma oilor sale, membrii unşi ai casei regale, îl urmează. (Isaia 35:8—10) Apoi Domnul zice: „Şi voiu face toţi munţii [părţile organizaţiunii lui Dumnezeu] mei căi, şi căile mele se vor înălţa". — Isaia 49:11.

[37] „Alte oi", adică mulţimea mare de oameni vine în urmă şi mergând împreună cu martorii lui Iehova pe cale, sunt conduşi „la izvoarele apelor vieţii". De aceea cei conduşi în felul acesta nu vor mai înseta niciodată. Ei nu mai merg la puţurile secate ale sistemului crud diavolesc, ci din mila lui Iehova şi prin mâna Domnului Isus Christos sunt conduşi „la izvoarele apelor vieţii". (Ieremia 2:13) Ducerea celor sinceri dela apele sărate, s'a început când Domnul a sunat a treia trâmbiţă şi a vărsat plaga a treia sau al treilea potir al mâniei. (Apocalips 8:10, 11; 16:4) Prin acestea au fost desvelite apele amare ale acestei lumi. După aceea Domnul a condus pe cei ce-l iubesc la apele vieţii, şi el face aceasta încă şi acuma.

Bucurie

[38] Mulţimea mare de oameni nu se compune din „sfinţi de ai necazului". Ei nu vor fi desvoltaţi prin necaz. Ei sunt o ceată de creaturi voioase, active şi zeloase pentru Iehova şi împărăţia sa. Înainte ca un căutător sincer de Dumnezeu şi dreptate să fi aflat pe Domnul, el a fost de bună seamă adânc mâhnit din pricina nelegiuirii vădite printre aceia cari susţin a fi urmaşi ai lui Christos şi cari lucrează în numele său prin organizaţiunile bisericeşti. Aceste inimi sincere au vărsat lacrimi din pricina urîciunii pe care au văzut-o făcându-se în numele Domnului. Ei au observat aceasta în toate sistemele bisericeşti, şi cu deosebire sub clica ierarhiei romano-catolice. De când însă Domnul Isus a venit la templu şi a adunat pe credincioşii săi la sine, aceştia au chiuit de bucurie. Unii dintre aceştia au ieşit din sistemele bisericeşti şi s'au bucurat foarte mult când au cunoscut pe Domnul. Pe aceştia Domnul i-a trimes cu vestea bună şi în felul acesta a lămurit pe oamenii binevoitori că el a hotărît să nimicească stăpânirea aducătoare de nenorociri şi apăsătoare a lui Satan şi să o înlocuiască prin guvernul său al dreptăţii. Unde vestea aceasta a fost primită în inimi bune şi sincere, ea a făcut pe oameni voioşi şi i-a umplut de bucurie. Cei cari s'au întors cu totul spre Dumnezeu şi împărăţia sa, au încetat prin urmare să plângă. „Şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor". Lacrimi au fost vărsate din pricina ocărilor cari au fost aduse asupra numelui sfânt al lui Iehova, şi anume cu deosebire prin acei mincinoşi cari înşeală pe oameni zicând că ei ar fi slujitorii lui Dumnezeu. Aceste persoane sincere au vărsat lacrimi deoarece n'au putut înţelege pentruce oamenii cari mărturisesc a sluji pe Dumnezeu în acelaş timp pângăresc numele său sfânt. Însă oamenii sinceri primesc mesajul adevărului şi află că Satan a pângărit numele lui Iehova dela început, şi toţi slujitorii lui Satan au adus ruşine şi ocară pe numele sfânt al lui Dumnezeu prin înşelăciune, amăgire şi pretexte false. Acum Iehova îşi va justifica în curând numele prin împărăţia sa sub domnia lui Christos. Acest mesaj face ca lacrimile celor sinceri să înceteze de a mai curge, şi în loc de aceasta inimile lor sunt umplute de bucurie şi feţele li s'au înseninat, şi ei s'au întors cu totul la Domnul.

[39] Chiar şi Ioan, revelatorul, a „plâns mult" până când i s'a făcut cunoscut că Christos Isus şi-a dovedit vrednicia de a fi Justificatorul lui Iehova, şi că el descopere scopurile lui Iehova şi execută judecăţile sale. (Apocalips 5:4) Fiecare creatură sinceră care vede şi înţelege scopul lui Iehova se bucură. In înţelesul acesta au primit căutătorii cinstiţi ai adevărului „semnul pe frunţile lor" şi au fugit cu pricepere la Domnul. (Ezechiel 9:4) Ei ştiu că toate lucrurile bune şi toate binecuvântările vin dela Iehova, şi aşa le şterge el toate lacrimile. „Cetatea sfântă", adică organizaţiunea lui Dumnezeu se coboară din cer, şi acum va fi introdusă pentru totdeauna dreptatea. După aceea nimeni dintre aceia cari rămân în armonie cu Dumnezeu nu va mai plânge nici o lacrimă." — (Apocalips 21:1—4.

[40] Clasa servului uns al lui Iehova să steie acum în loc o clipă şi să se cugete ce privilegii le-a dăruit Iehova din 1918 încoace. Necazul peste organizaţiunea lui Satan s'a început în anul 1914 când cel rău şi îngerii săi au fost alungaţi din cer. Satan a înţeles că numai puţin timp i s'a mai lăsat, şi el s'a umplut apoi de mânie şi de atunci încoace s'a străduit să nimicească pe toate creaturile, şi el şi-ar fi şi împlinit scopul dacă Iehova Dumnezeu nu i-ar fi stat în cale. „Din pricina celor aleşi" pentru ca să poată fi martori pentru numele său, a făcut Dumnezeu să înceteze războiul mondial. (Matei 24:21, 22) După aceea Iehova a liberat pe poporul său de restrângerea care le-a fost impusă în cursul acelui război pentru ca să se poată organiza pentru serviciul său şi să-l aducă la îndeplinire. Rămăşiţei i s'a dat porunca: „Şi se va predica această evanghelie a împărăţiei în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; şi atunci va veni sfârşitul". — Matei 24:14.

[41] Această mărturie trebue să se depună, şi când acest lucru va fi făcut, atunci va urma cel mai îngrozitor dintre toate necazurile cari au fost vreodată. In decursul acestui period şi imediat înainte de Armaghedon martorii lui Iehova s'au bucurat de privilegiul de a merge cu mesajul adevărului. Ascultând de porunca Domnului ei au plecat să curăţească calea de pietre şi să ridice un stindard sau steag pentru persoanele sincere. (Isaia 62:10) Martorii lui Iehova au mers cu cântece de bucurie pe buzele lor la acest lucru, fiindcă ei ştiu că Regele şade pe tronul său, şi că justificarea numelui lui Iehova este aproape. In timp ce ei au mers în chipul acesta, duşmanul a făcut cele mai mari străduinţe să-i înghită fiindcă ei vestesc mărturia lui Isus Christos în ascultare faţă de porunca lui Dumnezeu. (Apocalips 12:17) Nici o prigonire însă oricât de mare să fi fost, n'a putut potoli zelul credincioşilor. Ei au observat mâna Domnului cum desparte pe oameni unii de alţii; ei au observat şi aceea cum se adună „caprele" sub comanda lui Gog ca să facă voinţa lui Satan; şi ei au văzut de asemenea şi aceea cum clasa sinceră a „oilor" se adună într'o ceată subt conducerea Domnului. Ei mai observă acum şi aceea că întreagă clasa numită de Domnul „alte oi" este adusă în cetatea de scăpare înainte ca cel mai mare dintre toate necazurile să năvălească peste lume.

[42] Cu această cunoştinţă şi acest privilegiu vine şi o răspundere mai mare pe martorii lui Iehova de a face lucrul lor cu mai mare zel şi seriozitate şi să înmâneze oamenilor binevoitori mărturia. Aceşti credincioşi văd şi apreciază aceste lucruri şi sunt hotărîţi să nu permită a fi împiedecaţi de nici o împotrivire sau prigonire dela împlinirea în mod credincios a datoriţei cu care au fost însărcinaţi. Facă ierarhia romano-catolică şi toţi ceilalţi din horda blestemată a lui Satan ce voiesc. Din harul lui Iehova martorii săi credincioşi vor continua să cânte lauda Celui Prea Inalt. Şi răspunderea Ionadabilor creşte când vin la cunoştinţa şi înţelegerea adevărului. Ei trebue să fie cu luare-aminte la aceea ca să se dovedească Dom-

nului ca credincioşi şi adevăraţi şi să facă cu puterea lor ce găsesc mâinile lor să facă. Aceasta este condiţiunea ce trebue împlinită pentru a putea aparţinea la mulţimea mare de oameni care este descrisă în Apocalips. Această mulţime mare de oameni şi-a unit glasul cu acel al rămăşiţei în cântare şi a fost umplută de spiritul serviciului care marchează pe rămăşiţă, şi împreună cu rămăşiţa, martorii lui Iehova, merg înainte către Armaghedon spre justificarea numelui sfânt al lui Iehova. Cercurile chiuiesc acum de bucurie că ziua justificării numelui lui Dumnezeu a sosit. Rămăşiţa unsă şi mulţimea mare de oameni de pe pământ cântă acum împreună: „Cuvântaţi între popoare: Domnul domneşte! Întemeiatu-s'a lumea, şi nu se va clăti. El popoarele cu dreptate le judecă. Bucure-se cerul, şi veselească-se pământul, mugească marea şi toate ce o umplu!" — Psalm 96:10, 11.

[43] Dacă aceasta este înţelegerea justă cu privire la „mulţimea mare de oameni", cum putem aduce în armonie cu aceasta textele biblice cu privire la „prizonieri"; „preoţii" şi „Leviţii"; „ţapul ispăşitor"; „Samson"; şi „fecioarele nechibzuite"? Dacă explicarea de mai sus este înţelegerea adevărată despre mulţimea mare de oameni, atunci de sigur trebue să se găsească că toate lucrurile celelalte sunt în armonie perfectă cu aceasta; şi din harul Domnului ele vor fi examinate în numerele următoare ale revistei.

(Urmează).

Intrebări pentru studiu

Alin. 1, 2. Care este „cea dintâiu şi cea mai mare poruncă"? Când şi cui se aplică? Cum se arată ascultarea faţă de această poruncă?

Alin. 3, 4. Ce se arată prin declaraţiunea că mulţimea mare de oameni „stătea înaintea tronului şi înaintea Mielului în haine albe şi cu ramuri de finic în mânile lor"? La ce şi pentruce zic îngerii „amin" în versetul 12? Ce este arătat în acesta împreună cu expresiunea de închinăciune care este raportată pe mai departe acolo?

Alin. 5. Arată motivul întrebării puse în versetul 13. Cine a propus această întrebare şi ce înseamnă acest fapt?

Alin. 6—8. Explică dacă textele biblice sau faptele arată că „mulţimea mare de oameni" este o clasă născută de spirit şi poate fi găsită acum în sistemele bisericeşti şi mai târziu va ieşi din ele.

Alin. 9—11. Arată însemnarea atitudinei lui Ioan, după cum este exprimată în cuvintele sale în versetul al patrusprezecelea, şi arată şi însemnarea faptului că bătrânul a ştiut şi a dat răspunsul adevărat la întrebarea pusă. Care este împlinirea acestei părţi a viziunii profetice?

Alin. 12—15. Cum şi când vine mulţimea mare de oameni „din necazul cel mare"?

Alin. 16. Explică în ce scop au fost scurtate zilele acelea ale necazului.

Alin. 17—20. Cum a fost împlinit lucrul curăţirii care a fost arătat dinainte în Zaharia 3:3—5? Ce s'a arătat fără îndoială în simbol, a) prin „hainele" cu cari era îmbrăcată mulţimea mare de oameni, şi b) prin aceea că ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului?

Alin. 21—24. Arată că acum se poate vedea limpede o clasă care corespunde exact descrierii care este dată în Apocalips 7 cu privire „la mulţimea mare de oameni".

Alin. 25—28. Arată ce potrivite sunt şi celelalte declaraţiuni cu privire la mulţimea mare de oameni, şi anume: a) că ei slujesc pe Dumnezeu „zi şi noapte", şi b) că ei slujesc pe Dumnezeu „în templul lui".

Alin. 29—32. Citând texte biblice adeveritoare aplică următoarele declaraţiuni: a) „Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul lui"; mai departe declaraţiunea versetului 16.

Alin. 33—36. Arată cine sunt aceia pe care Isus în Ioan 10:14 îi numeşte „alte oi". Arată regula cu privire la răspunderea „oilor" amintite în Ioan 10:14 şi aseamănă această răspundere cu cea a celor numiţi „alte oi".

Alin. 37—39. Arată cum are loc conducerea şi paşterea mulţimii mari de oameni amintite în Apocalips 7:17. Arată motivul pentru „lacrimile" amintite acolo. Cum şterge Dumnezeu aceste lacrimi?

Alin. 40, 41. Ce privilegii a dat Iehova poporului său dela scurtarea timpului de necaz? Pentruce se combate vestirea lor a mesajului adevărului? Cari sunt dovezile că mărturia depusă împlineşte scopul declarat al lui Iehova?

Alin. 42. Arată a) răspunderea legată cu această cunoştinţă şi acest privilegiu, şi b) care este dovada că cineva apreciază această cunoştinţă, acest privilegiu şi această răspundere.

Alin. 43. Cari sunt textele biblice înrudite cari se îmbulzesc în acest loc pentru a fi examinate?

(W. T. din 15 August 1935)

PRIZONIERI

„Să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi [alte traduceri: pe prizonieri], şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întunerec". — Isaia 42:7.

PARTEA I-a

IEHOVA este autorul întregii profeţii sau al tuturor profeţiilor care se află în Sfânta Scriptură, şi profeţia nu poate fi înţeleasă numai atunci când îi place lui Iehova să o reveleze sau descopere. Regula divină cu privire la profeţie este explicată de apostolul Petre în felul următor: „Ştiind mai întâiu de toate, că toată proorocia din Scriptură nu s'a făcut cu deslegarea cuiva din oameni [după alte trad.: nu poate fi interpretată în mod privat]; pentrucă niciodată nicio proorocie n'a fost rostită după voinţa omenească, ci oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu au rostit-o, fiind mişcaţi de duhul sfânt". 2 Petru 1:20, 21; Noul Testament tradus de episcopul Nicodem.) Dacă unii oameni răspândesc o interpretare a profeţiei divine, contrar regulei acesteia, vor ajunge de bună seamă în „ape afunde" peste cari nu pot să vadă; iar dacă alţii urmează astfel de interpretaţiuni private ale profeţiei vor ajunge de asemenea în încurcătură. Aceasta nu se spune aici ca o critică împotriva persoanelor care au încercat să interpreteze profeţii, ci aceasta se scrie aici pentruca să ni se aducă aminte că regula lui Dumnezeu trebue observată şi urmată dacă voim să înţelegem însemnarea adevărată a Cuvântului său sfânt. Scriptura cuprinde multe declaraţiuni profetice cu privire la „prizonieri". Câteva interpretări care au fost date şi răspândite înainte de venirea Domnului Isus în putere şi mărire pentru judecată, au fost cu totul greşite. Acest fel de interpretare privată a Scripturii care de atunci încoace a fost continuat de alţii, nu i-a luminat deloc, ci, dimpotrivă, i-a lăsat în întuneric. „Mulţimea mare de oameni", de pildă, a fost privită ca ceată născută de spirit care s'a arătat

în mare măsură neascultătoare şi necredincioasă faţă de Dumnezeu şi legământul ei, şi „prizonierii" au fost priviţi ca şi cum ar fi aceeaş clasă ca mulţimea mare de oameni. Acum însă s'a prezentat de curând prin revistă dovada biblică că mulţimea mare de oameni nu se compune din creaturi născute de spirit şi că lor nu le este pus înainte ca nădejde un loc spiritual, ceresc. Dovedeşte Scriptura că mulţimea mare de oameni şi clasa prizonierilor sunt identice?

2 Un prizonier este acela care este prins sau deţinut de altul şi este legat şi jefuit de toată libertatea sa. O creatură care se află într'o astfel de situaţiune trebue să fie în viaţă, deoarece un mort nu poate fi numit un prizonier. Închisoarea sau temniţa nu se poate referi la moarte, deoarece morţii nu ştiu nimic, ci au încetat de a mai exista şi prin urmare nu au nicio libertate pe care ar putea-o exercita. Dacă o persoană este oarbă faţă de adevăr, şi această orbire a fost cauzată de altcineva, atunci această persoană este legată cu lanţurile neştiinţei. Când cineva se află în întuneric şi nu ştie ce cale să urmeze, el este împiedecat în exercitarea libertăţii sale de acţiune şi de aceea este un prizonier. Satan este prinţul întunericului, şi el împreună cu complicii săi numeroşi întrebuinţaţi în lucrul lui rău, ţine pe neamul omenesc în robie şi prin urmare în întuneric. — 2 Corinteni 4:4—6; Efeseni 6:12; Coloseni 1:13; 1 Ioan 5:19.

3 Iehova declară prin profetul său: „Iată robul meu, pe care-l sprijinesc, alesul meu, în care îşi găseşte plăcere sufletul meu. Am pus duhul meu peste el; el va vesti neamurilor judecata [alte trad.: dreptatea]". (Isaia 42:1) Profeţia se refereşte aici în primul rând la Christos Isus; şi când cei cari au fost găsiţi credincioşi în legământul lor sunt primiţi în templul regelui, şi ei devin o parte a clasei 'servului ales'. Aceştia cari au devenit membri ai servului ales au fost înainte de aceea în întuneric, şi a fost de lipsă de a-i aduce din întuneric în lumina şi la libertatea lui Christos Isus. „El ne-a izbăvit de subt puterea întunerecului, şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei lui". — Coloseni 1:13.

4 Profeţia lui Isaia citată mai sus pare a se împlini cu deosebire în timpul când Domnul Isus a venit în putere şi slavă în templu ca să ţie judecată. De aceea se declară aici — şi această declaraţiune luată singură poate părea dogmatică —: Prizonierii amintiţi în profeţie cuprind trei clase, şi anume: 1) rămăşiţa credincioasă originală pe care Domnul la venirea lui în templu o găseşte credincioasă şi care a fost preumbrită prin Mardoheu şi Naomi; 2) membrii clasei Estera şi Rut; şi 3) clasa pământească a oilor sau „mulţimea de oameni". Această declaraţiune nu se dă aici pentru a o face să apară dogmatică, ci pentruca examinatorul Scripturii să ţină în minte aceste trei clase când examinează diferitele texte biblice cu privire la prizonieri. Pentruca să putem ajunge la o cunoştinţă mai clară a profeţiilor cu privire la prizonieri, pare a fi potrivit ca obiectul să fie examinat prin revistă în mod amănunţit. De aceea se va încerca din mila Domnului de a examina numeroasele texte biblice cu privire la prizonieri, şi noi credem că aceste texte biblice, după cum se poate vedea, se referesc în mod clar la cele trei clase enumerate mai sus.

5 Se arată că chiar şi aceia cari sunt drepţi în ochii lui Dumnezeu pot fi încătuşaţi şi astfel îşi pot pierde libertatea. „Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni... Nu-şi întoarce ochii de asupra celor fără prihană [după alte trad.: drepţi]... Se întâmplă să cadă în lanţuri şi să fie prinşi în legăturile nenorocirii? Le pune înainte faptele lor, fărădelegile lor, mândria lor. Ii înştiinţează ca să se îndrepte, îi îndeamnă să se întoarcă dela nelegiuire. Dacă ascultă şi se supun, îşi sfârşesc [după alte trad.: petrec] zilele în fericire, şi anii în bucurie. Dacă n'ascultă, pier ucişi de sabie, mor în orbirea lor. Nelegiuiţii se mânie, nu strigă către Dumnezeu când îi înlănţuie; îşi pierd viaţa în tinereţă, mor ca cei desfrânaţi. Dar Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui, şi prin suferinţă îl înştiinţează". — Iov 36:5—15.

6 Faptele bine cunoscute arată că în trecut poporul de legământ al lui Dumnezeu a ţinut la anumite învăţături şi obiceiuri din neştiinţă, din care pricină el a fost foarte legat şi n'a avut şi nici n'a putut exercita libertate deplină în timp ce s'a străduit să slujească pe Dumnezeu. Când însă Domnul a făcut atenţi pe urmaşii săi că ei au fost în eroare şi prin urmare nelegiuiţi, şi i-a pedepsit, ei au luat în seamă aceasta şi s'au întors dela nelegiuirea lor. După aceea ca urmaşi adevăraţi ai lui Christos Isus au fost aduşi în lumină mai clară şi în libertate mai mare. Pare a fi sigur că Elihu vorbeşte aici de o clasă reprezentată prin Iov, adică de poporul de legământ al lui Dumnezeu.

7 Cei ce se află într'un legământ cu Dumnezeu sunt legaţi de el; când însă duşmanul a venit împotriva lor cu puterea, atunci de frica duşmanului nu şi-au împlinit datoria şi astfel au ajuns în cursa lui Satan. Din acest motiv a şi permis Iehova ca să fie făcuţi prizonieri. După aceea ei şi-au dat seama de situaţiunea lor legată şi au înţeles şi aceea pentruce au fost încătuşaţi şi în temniţă; ei şi-au adus aminte că Iehova va asculta strigătul acelora cari într'o astfel de situaţiune i se devotează pe deplin, şi aşteaptă de la el liberare şi-l roagă să-i libereze, şi că el îi va scăpa. In armonie cu aceasta profetul a scris: „Eu sunt nenorocit şi sufăr: Dumnezeule, ajutorul tău să mă ridice... Nenorociţii [alte trad.: smeriţii] văd lucrul acesta şi se bucură; voi, cari căutaţi pe Dumnezeu, veselă să vă fie inima! Căci Domnul ascultă pe cei săraci, şi nu nesocoteşte pe prinşii lui de război" (Psalm 69:29—33) Fără îndoeală prizonierii amintiţi aici sunt poporul de legământ al lui Dumnezeu, cu deosebire rămăşiţa care a fost în captivitate şi a fost adunată la Dumnezeu când a venit Domnul la templu. Sunt copiii proprii ai lui Dumnezeu aceia cari sunt arătaţi aci legaţi în captivitate, deci ca prizonieri.

8 Ei sunt săraci în spirit şi smeriţi şi doresc în mod sincer să înveţe să cunoască voinţa lui Dumnezeu şi să o facă. Vorbitorul în acest Psalm pare, în mod vădit a vorbi pentru aceia care deşi sunt devotaţi lui Iehova totuşi sunt prizonieri, şi aceasta reiese din acelaş Psalm: „Scoate-mă din noroiu, ca să nu mă mai afund! Să fiu izbăvit de vrăjmaşii mei şi din prăpastie! Să nu mai dea valurile peste mine, să nu mă înghită adâncul, şi să nu se închidă groapa peste mine! Ascultă-mă, Doamne, căci bunătatea ta este nemărginită. In îndurarea-ţa cea mare, întoarce-ţi privirile spre mine, şi nu-ţi ascunde faţa de robul tău! Căci sunt în necaz: grăbeşte de m'ascultă. Apropie-te de sufletul meu şi izbăveşte-l! Scapă-mă din pricina vrăjmaşilor mei!" — Psalm 69:14—18.

9 Versetul al nouălea al acestui Psalm este citat în Ioan 2:17 şi Romani 15:3 şi este aplicat lui Isus ca vorbitorul acestor cuvinte. Versetul douăzeci şi unu este citat în Matei 27:34 şi Ioan 19:29 ca împlinit literalmente la Isus. Din aceasta reiese că credincioşii lui Iehova pot fi deţinuţi şi sunt deţinuţi un timp oarecare ca prizonieri în captivitate. Apostolul Pavel a fost în Roma în temniţă şi vorbeşte despre sine ca despre „întemniţatul lui Isus Christos". (Efeseni 3:1; 6:20) Iehova vorbeşte prin profetul lui despre aceeaşi clasă credincioasă ca despre prizonierii lui, adică cari sunt ţinuţi captivi de alţii. — Isaia 45:13.

10 Când şi în ce împrejurări se întâmplă că Domnul „nu nesocoteşte pe prinşii lui de război [o altă traducere românească sună: nu despreţueşte pe cei încătuşaţi ai săi]"? Evident, când cei ce-i sunt devotaţi sufăr pentrucă sunt deţinuţi şi sunt jefuiţi de libertatea lor în serviciul lui Iehova. In decursul războiului mondial fiii credincioşi ai lui Iehova de pe pământ au fost împiedecaţi, şi li s'a luat libertatea, ei au fost prigoniţi şi mulţi dintre ei au fost aruncaţi literalmente în închisoare. Ca copii plini de credinţă ai lui Dumnezeu ei s'au rugat şi au strigat mereu la Iehova. In anul 1918 Iehova a început să clădească Sionul prin aceea că a înviat pe credincioşii cari au murit şi i-a adus în templu şi a adunat şi pe rămăşiţa credincioasă la sine în templu. Aceste fapte pe cari Domnul

le-a făcut să se întâmple în împlinirea profeţiei sale răspund la întrebarea pusă mai sus, şi răspunsul se găseşte în cuvintele următoare: „Căci Domnul a rezidit Sionul, în mărirea sa arătatu-s'a. La rugăciunea celui nemângâiat plecatu-sa, şi cererea lor n'a nesocotit". — Psalm 102:16, 17.

11 Faptele arată că Domnul în anul 1918 când a fost zidit Sionul i-a scos afară din închisoare sau din starea lor de legaţi. Textele biblice următoare arată că urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus, cari au fost luaţi în Sion şi au fost făcuţi o parte ai Sionului, sunt cei încătuşaţi sau în închisoare. „Căci Dumnezeu va mântui Sionul, şi va rezidi cetăţile lui Iuda, şi într'însele vor locui [cei ce-au fost legaţi însă mai târziu au fost liberaţi], şi le vor stăpâni. Şi seminţia servilor săi [rămăşiţa sau sămânţa care formează servul lui Iehova] le va moşteni, şi cei ce iubesc numele lui vor locui într'însele". — Psalm 69:35, 36.

12 Din 1917 până în 1919 în decursul războiului mondial a venit necaz mare peste urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus. Aceste persoane devotate lui Dumnezeu sunt preumbrite prin Iacob şi lor li se aplică următoarele cuvinte ale Psalmistului: „Căci au mâncat pe Iacob, şi i-au pustiit locuinţa". (Psalm 79: 7) Aceeaş clasă a fost preumbrită de Isaia când a avut o vedenie despre Regele în templu, şi când a mărturisit nedreptatea sa şi a strigat la Domnul. (Isaia 6:5, 6) In acelaş chip mărturiseşte şi rămăşiţa lui Iacob, aceeaş clasă, nedreptatea sau nelegiuirea ei. Ei au fost chemaţi pentru cauza numelui lui Iehova, şi când au fost în strâmtorare sau în închisoare au strigat: „Nu-ţi mai aduce aminte de nelegiuirile strămoşilor noştri, ci să ne iese degrabă înainte îndurările tale! Căci suntem nenorociţi de tot! Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava numelui tău! Izbăveşte-ne, şi iartă-ne păcatele, pentru numele tău!" Nu au privit toate naţiunile în decursul războiului mondial cu batjocură şi dispreţ la poporul credincios al lui Dumnezeu? De aceea se roagă credincioşii lui Dumnezeu: „Pentruce să zică neamurile: Unde este Dumnezeul lor? Să se ştie, înaintea ochilor noştri [în Armaghedon când va răzbuna Dumnezeu pe credincioşii lui], printre neamuri, că tu răzbuni sângele vărsat al robilor tăi!" — Psalm 79:10.

13 După aceea Psalmistul întrebuinţează următoarele cuvinte ale celor încătuşaţi: „Vină înaintea ta suspinul celui încătuşat; păzeşte prin puterea ta cea mare pe cei ce sunt hotărîţi morţei [după alte traduceri de Biblie străine: pe copiii morţii]". (Psalm 79:11) Aceşti urmaşi credincioşi ai lui Christos Isus au observat în anii 1917 până în 1919 că Satan şi instrumentele sale sau complicii săi au încercat să-i omoare. Textul biblic citat mai sus nu înseamnă că Iehova i-ar fi hotărît morţei ci duşmanul i-a hotărît să fie nimiciţi. Din pricina stării lor de împiedecaţi sau întemniţării lor în decursul acelui period al războiului mondial ei şi au suspinat şi s'au rugat întocmai după cum scrie Psalmistul: „Vină înaintea ta suspinul celui încătuşat", adică înaintea lui Iehova pentruca să fie deslegaţi şi liberaţi; şi deoarece duşmanul îi hotărîse nimicirii, ei sunt numiţi aci „copiii morţii". Rugăciunea lor a fost ca să fie ţinuţi în viaţă şi păziţi pentruca să-l poată lăuda şi sluji. Ei au fost întocmai ca valea oaselor uscate pe care o descrie profetul Ezechiel (37:1, 2). Văpaia prigonirii poporului lui Dumnezeu prin Satan şi agenţii săi i-a uscat foarte tare, ei au fost plecaţi şi trişti în spirit, şi ei au suspinat şi au strigat la Domnul. Toţi din poporul lui Dumnezeu au fost atunci impiedecaţi şi mulţi dintre ei au fost într'adevăr în temniţă, şi ei toţi împreună au suspinat şi au strigat la Domnul. Diavolul începuse războiul pentru nimicirea lor pentrucă s'au străduit să asculte poruncile lui Iehova. Apocalips 12:17. Profeţia nu se referesţe la „mulţimea mare de oameni", şi aceasta nici nu a fost rugăciunea ei deoarece mulţimea mare de oameni nici nu se arătase încă deloc. Rugăciunea aceasta este a celor devotaţi în mod credincios lui Iehova cari la venirea Domnului Isus la templu au fost găsiţi credincioşi şi pe cari i-a făcut servul credincios şi înţelept căruia i-a încredinţat toată averea sa şi anume interesele împărăţiei de pe pământ. (Matei 24:46, 47) Rămăşiţa sau credincioşii nu se roagă ca moartea legământului lor de sacrificiu să fie amânată, ci ca încercarea duşmanului de a-i omorî să fie zădărnicită pentruca să poată sluji mai departe pe Iehova. Aceştia ca fiii lui Iehova sunt şi fiii luminii şi ai vieţii; în schimb pentru banda lui Satan ei sunt „copiii morţii" fiindcă duşmanul i-a hotărît pentru nimicire. Credincioşii s'au rugat la Iehova să-i păzească pentru serviciul său şi aceasta s'a şi întâmplat într'adevăr în decursul războiului mondial. Concluziunea de mai sus mai este sprijinită şi prin textele următoare: „Ne dai ca pe nişte oi de mâncat, şi ne risipeşti printre neamuri". (Psalm 44:11) „Deschideţi gura pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiţi [Biblia engleză: tuturor celor hotăriţi pentru nimicire]: Deschide-ţi gura, judecă cu dreptate, şi apără pe cel nenorocit şi pe cel lipsit". — Proverbe 31:8, 9.

14 In decursul războiului mondial sfinţii devotaţi în mod credincios lui Dumnezeu de pe pământ au fost aceia cari se aflau în primejdie de a fi ucişi de duşman şi nu „mulţimea mare de oameni", deoarece mulţimea mare de oameni atunci nu se pusese încă pe partea lui Iehova şi prin urmare nici nu se arătase încă. „Din pricina celor aleşi" a fost scurtat periodul necazului; acel period s'a început în 1914 şi în 1918 a fost scurtat prin oprirea războiului mondial pentruca cei aleşi să poată sluji pe Iehova şi să poată da mărturie pentru numele său. (Matei 24:21, 22) Sfinţii credincioşi ai lui Dumnezeu de pe pământ au suspinat şi s'au rugat în decursul războiului mondial ca să le fie deslegate legăturile, şi de aceea lor li se aplică textul următor: „Ca să audă suspinul celui încătuşat, ca să scape pe cei hotăriţi la moarte [după Biblia americană: pe copiii morţii]". — Psalm 102:20.

15 Pentruce se roagă ca să li se rupă cătuşile şi să fie liberaţi din temniţă? Ei au fost chemaţi din lume ca un popor pentru numele lui Iehova şi au fost despărţiţi de ea, şi atât faptele cât şi cuvintele profeţiei sunt de acord asupra punctului că dorinţa lor a fost să fie liberaţi ca să poată sluji pe Iehova, după cum este spus în profeţie: „Pentru ca ei să vestească în Sion numele Domnului, şi laudele lui în Ierusalim". — Psalm 102:21.

16 Când martorii credincioşi ai lui Iehova se aflau în captivitate în decursul războiului mondial, n'au putut vesti în Sion numele lui Iehova şi nici n'au putut zice Sionului: „Dumnezeul tău împărăţeşte!"; şi de asemenea ei n'au putut să arate altora calea spre Sion, ceeace însă din 1919 încoace au făcut. Iehova a arătat îndurare faţă de ei prin aceea că le-a ascultat rugăciunile şi i-a liberat de cătuşile puterii împiedecătoare a lui Satan şi i-a zidit în Sion. Dumnezeu a ştiut că aceasta se va întâmpla de aceea a pus pe profetul său să scrie dinainte pentru aceşti credincioşi: „Tu te vei scula, şi vei avea milă de Sion; căci este vremea să te înduri de el, a venit vremea hotărîtă pentru el". — Psalm 102:13.

17 Profeţia fixează apoi timpul când va asculta Domnul rugăciunea: „Da, Domnul va zidi iarăş Sionul, şi se va arăta în slava sa. El ia aminte la rugăciunea nevoiaşului, şi nu-i nesocoteşte rugăciunea". (Psalm 102:16, 17) Rugăciunea credincioşilor n'a fost nesocotită ci în timp ce s'au rugat Dumnezeu i-a ascultat: „Căci Domnul ascultă pe cei lipsiţi, şi nu dispreţuieşte pe cei încătuşaţi ai săi". (Psalm 69:33; traducerea românească a Bibliei de Dr. N. Nitzulescu) Plini de încredere aceşti prizonieri continuă deci să se roage: „căci Dumnezeu va mântui Sionul, şi va rezidi cetăţile lui Iuda, şi într'însele vor locui, şi le vor stăpâni. Şi seminţia servilor săi le va moşteni, şi cei ce iubesc numele lui vor locui într'însele". — Psalm 69:35, 36; trad. Dr. N. Nitzulescu.

18 Urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus sunt adunaţi în Sion şi acolo şi rămân. Pe aceştia Iehova i-a scos din închisori sau restrângeri şi i-a zidit în Sion. Ei au fost impiedecaţi sau întemniţaţi de organizaţiunea lui

Satan, cu deosebire în cursul războiului mondial. Aceste texte biblice nu se pot referi la mulțimea mare de oameni deoarece această clasă nu este zidită în Sion și nu este făcută o parte a casei regale a lui Iehova.

19 După anul 1919 membrii rămășiței credincioase au observat că Christos Isus venise la templu, și apoi au vorbit cu cuvintele profetului: „Căci Domnul a rezidit Sionul, în mărirea sa arătatu-s'a [prin trimiterea lui Christos Isus la templu, prin învierea celor credincioși cari dormeau în morți, și prin adunarea celor credincioși în templu]; a ascultat rugăciunea celui nemângâiat plecatu-s'a, și cererea a socotit nesocotit". — Psalm 102:17, 18; trad. Dr. N. Nitzulescu; în alte traduceri Ps. 102:16, 17.

20 Cine sunt „cei nemângâiați" amintiți aici? Sunt toți aceia cari în decursul periodului de împiedecare al războiului mondial au rămas credincioși, deci cari în textul de mai sus sunt descriși ca „prizonieri". Iehova a privit în jos din sanctuarul său și a auzit suspinul prizonierului, a ascultat și a rupt cătușile. Aceasta a fost clasa pe care dușmanul a ales-o ca să o atace, să o facă prizonieră și să o împiedece, și dușmanii au încercat în cursul acelui război mondial să nimicească pe cei credincioși. Zilele lor au fost scurtate și puterea lor slăbită. „El cale el a slăbit puterea mea, a scurtat zilele mele. Și-mi-am [clasa servului credincios]: Dumnezeul meu Isus în templu, după cum arată aplicarea acestui text biblic în Evrei 1:10—12, căruia i se adresează aci rămășița]: nu mă răpi la jumătatea zilelor mele [la momentul hotărîtor dintre lucrarea Ilie și Eliseu]; din neam în neam sunt anii tăi [ai lui Isus]; din vechime întemeiat-ai pământul, și cerul lucrul mânilor tale este. Ele vor pieri, dar tu vei rămânea... Fiii servilor tăi locui-vor, și semința lor întări-se-va înaintea ta". — Psalm 102:24—29; traducere Dr. N. Nitzulescu; în alte traduceri Psalm 102:23—28.

21 Să se observe că clasa prizonierilor este aceea care se roagă: „Vină înaintea ta suspinul celui încătușat [a clasei servului credincios]". Rugăciunea este ca această clasă credincioasă să fie păzită sau scăpată de atentatul criminal al dușmanilor. „Păzește prin puterea ta cea mare pe cei ce sunt hotăriți morței [de dușman]". Apoi credincioșii se roagă mai departe: „Și întoarce vecinilor noștri [dușmănoși, religioși cari caută să ne ieie viața] de șapte ori în sânul lor defaima, cu care te-au defăimat, Doamne! Dar noi, poporul tău [scos din închisoare și păzit pentru serviciul tău] și oile pășunei tale, îți vom mulțumi în veci; din neam în neam vom proclama lauda ta". — Psalm 79:11—13; trad. Dr. N. Nitzulescu.

22 Faptele care s'au întâmplat dela venirea Domnului Isus la templu, și cari au fost făcute cunoscut credincioșilor lui Dumnezeu, dovedesc definitiv că rugăciunea de mai sus scrisă de psalmist, și care este făcută de prizonieri sau de cei încătușați, a fost ascultată de Iehova; deoarece atunci „a venit Izbăvitorul din Sion și a îndepărtat nelegiuirile dela Iacob [clasa servului credincios]". Atunci „tot Israelul [spiritual] va fi mântuit". (Romani 11:26, 27) (Vezi cartea „Iehova", pagina 175, în engleză.) Membrii rămășiței credincioase știu acum că Iehova i-a liberat de dușmani și i-au adus în Sion, și știind ei aceasta, ei cântă acum: „De n'ar fi fost Domnul de partea noastră, când s'au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghițit de vii, când li s'a aprins mânia împotriva noastră... Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s'a rupt, și noi am scăpat [din temniță și din împiedecare]. Ajutorul nostru este în numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul". — Psalm 124:2, 3, 7, 8.

23 Rămășița se află acum în primejdie mai mare de a fi ucisă de dușmani, dar ea se sprijinește plină de încredere pe Iehova și Christos Isus și prin mila și puterea Domnului ea continuă vestirea mesajului împărăției. Mărturia de mai sus dovedește că rămășița a fost un timp oarecare în închisoare, și anume înainte de a se arăta clasa Ionadab sau mulțimea mare de oameni.

Altă dovadă

24 Există și alte mărturii adeveritoare cari pot fi examinate aci cu folos. Profeția scrisă în Psalmul 107 este o dovadă sprijinitoare că clasa servului credincios este amintită ca un prizonier. Revista a citat deja mai înainte fapte cari arată că acest Psalm dela versetul prim până la versetul șapte se referește la clasa „servului credincios" care este adunată la Domnul. Aceasta a fost scoasă dintr'o experiență asemănătoare celei a lui Izrael în pustie și a fost adunată la Sion ‚cetatea' lor permanentă ‚de locuit', și aceasta a avut loc dela venirea Domnului la templu în anul 1918. Experiențele clasei servului credincios în decursul războiului mondial au fost cel puțin o parte a acestor experiențe în pustie ale celor „răscumpărați de Domnul, pe cari i-a izbăvit el din mâna vrăjmașului". Este rămășița în carne sau corp aceea, aci numită „fiii oamenilor", care apreciază bunătatea lui Dumnezeu față de ea și laudă pe Domnul „pentru minunile lui față de fiii oamenilor! (Versetul 8) Apoi Psalmistul zice despre acești credincioși: „Căci el a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătăți sufletul flămând" (versetul 9). Dumnezeu i-a săturat cu o vedenie despre mărirea sa în templu. — Psalm 17:15; vezi „Vestitorul numelui lui Iehova" 1934, pagina 57.

25 Este de așteptat că o examinare a întregului Psalm 107 în acest loc nu va fi numai interesantă ci și folositoare pentru toți cari caută în mod sincer să înțeleagă profeția. Psalmistul scrie apoi: „Cei ce ședeau în întunerec și în umbra morții, trăiau legați [evreește: prizonieri] în ticăloșie și în fiare". (Psalm 107:10) Cuvintele profetului descopăr că cei descriși aci au fost nebuni și îndărătnici, dar nu incorigibili (cari nu se pot îndrepta). Printre candidații la împărăție unii au arătat mai puțin egoism iar alții mai mult egoism, dar ei au fost întovărășiți unii cu alții. Cei egoiști au adus necaz atât peste ei cât și peste credincioșii legați sau asociați cu ei. In decursul războiului mondial aproape întreg poporul lui Dumnezeu de pe pământ, dacă nu chiar toți fără excepțiune, a primit și a crezut fâlcuirea că „înaltele stăpâniri" (Romani 13:1) ar fi stăpânitorii vizibili ai acestei lumi. Aproape întreg poporul lui Dumnezeu a devenit neglijent și neascultător față de poruncile de a sluji pe Iehova Dumnezeu din pricina fricei sale dinaintea acestor așa zise „înalte stăpâniri", și prin urmare purtarea lor a fost în această măsură rebelă. Faptul că poporul lui Dumnezeu n'a avut curaj în vestirea mesajului adevărului a avut ca urmare că dușmanul l-a prigonit și apăsat cu atât mai tare. Din pricina aceasta întreg poporul lui Dumnezeu a ajuns într'o stare de restrângere sau împiedecare, atât cei rebeli cât și cei ce erau într'o măsură oarecare credincioși, și ei toți au șezut în întuneric. (Isaia 42:7) Pe cei ce s'au dovedit însă credincioși în încercare, Domnul i-a scos din întuneric. Despre ei este scris: „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întunerec". — Psalm 112:4.

26 După cum se va observa mai târziu, psalmul 107 arată că Dumnezeu scoate pe cei credincioși din întuneric pentru ca să se ridice și să meargă înainte, și tocmai acest lucru a fost făcut de credincioși după războiul mondial. „In ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții, și ochii orbilor, izbăviți de negură și întunerec, vor vedea". — Isaia 29:18.

27 Este sigur că dușmanii n'au lumină pentru aceia pe cari îi țin ca prizonieri, și ei caută să împiedece ca prizonierii să primească vreo lumină. Iehova a permis ca credincioșii săi să fie conduși în întuneric împreună cu cei nebuni sau răsvrătiți. Aceasta a fost situațiunea care s'a format în decursul periodului războiului mondial, și ea este preumbrită prin ceeace a venit asupra Izraelului natural. Ieremia, care a reprezentat pe clasa martorilor credincioși ai lui Iehova, zice: „Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiaua urgiei lui. El m'a dus, m'a făcut să umblu în întunerec, și nu în lumină". — Plângerile lui Ieremia 3:1, 2.

28 Cei ce s'au dovedit mai târziu în probă ca credincioși și cari în cursul războiului mondial au fost în întu-

neric şi în captivitate, au locuit în „umbra morţii" cum zice psalmistul. Ei însă au iubit pe Dumnezeu cu toate aceste şi i-au fost credincioşi, şi au strigat în cuvintele psalmistului: „Inima nu ni s'a întors înapoi, paşii nu ni s'au depărtat de pe cărarea ta, ca să ne zdrobeşti în locuinţa şacalilor [după traducerea engleză: deşi ne-ai zdrobit în locuinţa balaurilor, adică înghiţitorilor], şi să ne acoperi cu umbra morţii... Dar din pricina ta suntem junghiaţi în toate zilele, suntem priviţi ca nişte oi sorlite pentru măcelărie". — Psalm 44:18, 19, 22.

29 In Romani 8:36, 37 apostolul aplică acest psalm cu deosebire credincioşilor poporului lui Dumnezeu. In cursul acelui timp de întuneric ei au zis mai departe: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău". (Psalm 23:4) Ei şi-au pus încrederea şi pe mai departe în mod credincios în Iehova. In acea situaţiune ei au fost într'adevăr „legaţi în ticăloşie şi în fiare". Poporul lui Dumnezeu a mers în captivitate din pricina ticăloşiei pe care a adus-o duşmanul peste ei. (Plângerile lui Ieremia 1:3—5) Să se observe însă şi celelalte cuvinte scrise cari se referesc cu deosebire la Izraeliţii spirituali, credincioşi: „Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna. Ci, când mâhneşte pe cineva, se îndură iarăşi de el, după îndurarea lui cea mare; căci el nu necăjeşte cu plăcere, nici nu mâhneşte bucuros pe copiii oamenilor. Când se calcă în picioare toţi prinşii de război ai unei ţări, Când este nedreptăţit un om în pricina lui, nu vede Domnul?". — Plângerile lui Ieremia 3:31—34, 36.

30 Domnul a fost într'o măsură oarecare supărat de slăbiciunea pe care a arătat-o clasa servului şi din pricina acestei slăbiciuni duşmanul i-a adus în mai mare mizerie sau ticăloşie. Dumnezeu a fost puţin mâniat pe clasa servului, însă foarte mâniat pe duşman. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim şi pentru Sion, şi sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfate; căci mă mâniasem numai puţin, dar ele au ajutat spre nenorocire". — Zaharia 1:14, 15.

31 In chipul său statuia profetică descrisă de Daniel „fierul" simbolizează partea vizibilă a organizaţiunii crude şi apăsătoare a lui Satan. (Daniel 2:39, 40) De această parte de fier a organizaţiunii lui Satan a fost ţinut poporul credincios al lui Dumnezeu în captivitate; de aceea zice Psalmistul (107:10) că erau „legaţi în ticăloşie şi în fiare". Moise vorbise deja profetic despre aceia cari vor fi chemaţi la împărăţie şi a zis: [Dacă nu vei fi credincios pe deplin, atunci] „vei sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii şi lipsei de toate, vrăjmaşilor tăi, pe cari-i va trimite Domnul împotriva ta. El îţi va pune pe grumaz un jug de fier, până te va nimici". — Deuteronomul 28:48.

32 Moise a avut încredere absolută că Dumnezeu va scoate pe cei credincioşi din strâmtorare şi a scris: „Dar pe voi, Domnul v'a luat, şi v'a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-i fiţi un popor pus de o parte, cum sunteţi azi". — Deuteronomul 4:20.

33 Când Iosif a fost în Egipt, picioarele i-au fost puse în fiare. (Psalm 105:18) Se poate vedea aşa dar că aceste declaraţiuni simbolice cu privire la prizonieri din Psalmul 107:10 se referesc la fiii spirituali ai lui Dumnezeu cari sunt chemaţi să-l slujească ca martorii săi, şi că Psalmul se aplică în mod deosebit poporului lui Dumnezeu care devine „servul credincios şi înţelept".

34 Iehova tratează pe consacraţii lui ca grup unit, şi legea lui priveşte întreg grupul sau întreagă ceata şi nu are diferite aplicaţiuni la diferite persoane din acest grup. Pentru ce a permis Dumnezeu ca fiii lui să ajungă într'o situaţiune în care au fost împiedecaţi şi au fost legaţi în mizerie şi fier? Psalmistul răspunde: „Pentruce se răsculiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentrucă nesocotiseră sfatul Celui Prea Inalt". — Psalm 107:11.

35 Inainte cu mult timp de adunarea clasei servului credincios la templu şi în cursul perioadei Elie al bisericei adevărate, unii dintre „bătrânii aleşi" au încercat să tălmăcească această profeţie şi au aplicat această parte a ei care se examinează aci „mulţimii mai deosebi", dar deoarece acea tălmăcire a fost privată de sfânta lucrare a celor cari au stăruit să ţină la interpretarea lui pentru ei, au rămas în întuneric. Nebunii au fost aceia (Psalm 107:17) cari s'au răsvrătit şi au arătat dispreţ şi au luat poziţiune împotriva cuvântului lui Dumnezeu; ceilalţi cari mai târziu s'au redevenit credincioşi au fost asociaţi cu ceilalţi în nenorocire şi chibzuiţi, şi au ajuns împreună cu ei în robie. Această regulă s'a aplicat şi la Izraelul natural. Aceştia au fost aduşi înapoi şi dăogat la poporul lui; căci nu va intra în ţara dată de Dumnezeu copiilor lui Izrael, pentrucă v'aţi împotrivit poruncii mele, la apele Meriba". — Numeri 20:24.

36 Moise şi Aron au suferit din pricina nedreptăţii de care a făcut-o întreagă adunarea lui Israel. (Numeri 20:1) Generaţiunea mai veche, adică „moşnegii" sau „oamenii bătrâni" s'au răsvrătit împotriva Domnului, şi Moise şi Aron au fost socotiţi ca aparţinând la ceata lor în suferinţă şi cari au urmat după aceea. Când Daniel s'a rugat pentru Izraeliţi, el însuşi s'a pus printre răsvrătiţi: „Noi am păcătuit, am săvârşit nelegiuire, am fost răi şi îndărătnici, ne-am abătut dela poruncile şi orânduirile tale". — Daniel 9:5—9.

37 In acelaş chip s'a rugat şi Ieremia: „Domnul este drept, căci m'am răzvrătit împotriva poruncilor lui. Ascultaţi, toate popoarele, şi vedeţi-mi durerea! Fecioarele şi tinerii mei s'au dus în robie". (Plângerile lui Ieremia 1:18) Aceeaş regulă se aplică şi Izraelului spiritual. In cursul periodului războiului mondial unii dintre consacraţi au fost influenţaţi prin purtarea greşită a altora cari s'au răsvrătit ca Cora. Din pricina atitudinei acesteia greşite zice profetul: „El [Dumnezeu] le-a smerit inima prin suferinţă: au căzut, şi nimeni nu i-a ajutat". — Psalm 107:12.

(Urmează)

Întrebări pentru studiu

Alin. 1. Ce zice Scriptura despre origina profeţiei şi despre interpretarea ei? Fost-au străduinţele de a interpreta profeţia potrivite şi de ajutor?

Alin. 2. In ce situaţie este cineva un prizonier? Arată motivul pentru încătuşarea prezentă a neamului omenesc.

Alin. 3. Arată cine este servul ales.

Alin. 4. Cine sunt prizonierii amintiţi în Isaia 42:7?

Alin. 5—9. Explică cu ajutorul textelor biblice şi faptelor adeveritoare dacă cel drept poate fi pus în cătuşe.

Alin. 10—12. Când şi în ce condiţiuni, după cum arată faptele, nu dispreţuieşte Domnul pe prizonierii săi?

Alin. 13—18. La cine se referesc cuvintele scrise în Psalm 79:11? Explică pentruce sunt numiţi „copiii morţii". Ce a fost scopul rugăciunii lor? Când şi cum s'a răspuns la această rugăciune?

Alin. 19—23. Pentru cine au fost date cuvintele profeţiei în Psalm 102:16, 17? Pentruce sunt numiţi „nevoiaşi"? Ce este aşa dar dovada că rămăşiţa a fost prinsă în timp oarecare încă înainte de a se arăta clasa Ionadab?

Alin. 24—37. Arată citând texte biblice şi fapte următoare: a) că cuvintele în psalmul 107:8, 9 se aplică clasei servului credincios; b) că cuvintele în versetul al zecelea descriu în mod clar starea de mai înainte a poporului credincios al lui Dumnezeu; c) că chiar şi cei ai clasei servului credincios „se răsvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentrucă nesocotiseră sfatul Celui Prea Inalt". Cum „le-a smerit inima prin suferinţă"? Descrie starea lor când „au căzut, şi nimeni nu i-a ajutat".

(W. T. din 1 Septembrie 1935)

Tipografia „Cartea de Aur" S. A. — Strada Smârdan No. 4